

מגילת אסתר

מגילת אסתר מתוך
'תיקון קוראים' • הלכות
וברכות קריאת המגילה •
הערות ומנהגים

—
מהדורה חדשה
—

יחי אדוננו מורנו ורבינו
מלך המשיח לעולם ועד

מגילת אסתר

ויהי בימי אוזשורוש הוא אוזשורוש המלך מוהדו ועד-כוש שבע ועשרים ומאה מדינה: בימים ההם כשבת המלך אוזשורוש על כסא מלכותו אשר בשושן הבירה בשנת שלוש למלכו עשה משיטה לכל-שריו ועבדיו וזיל פרס ומדי הפרתמים ושרי המדינות לפניו בהראתו את עשר כבוד מלכותו ואת יקר תפארת גדולתו ימים רבים שמונים ומאת יום: ובמלואת הימים האלה עשה המלך לכל-העם הנמצאים בשושן הבירה למגדול ועד-קטן משיטה שבעת ימים ביוצר גגת ביתן המלך: וזור כרפס ותכלת אוזון בוזבלי בוזן וארגמן על-גלילי כסף ועמודי שיש מטות זהב וכסף על רצפת בהט ושש ודר וסוזרת והשקות בכלי זהב וכלים מכלים שונים ויין מלכות רב כיד המלך והשתיה כדת אין אגס כירן יסד המלך על כל רב ביתו לעשות כרצון איש ואיש גם ושתי המלכה עשתה

משיטה נשים בית המלכות אשר למלך אוזשורוש ביום השביעי כטוב לב המלך ביין אמר לבוהמן בוזתא וזרבונא בוזתא ואבגתא ותר וכרס שבעת הסריסים המשרתים את פני המלך אוזשורוש להביא את ושתי המלכה לפני המלך בכתר מלכות להראות העמים והשרים את יפיה כי טובת מראה היא ותמאן המלכה ושתי לבוא בדבר המלך אשר ביד הסריסים ויקצף המלך מאד וזמנתו בערה בו: ויאמר

המלך לזוכמים ידעי העתים כי כן דבר המלך לפני כל ידעי דת ודון והקרב אליו כרשנא שתר אדמותא תרשיש מרס מרסנא ממוכן שבעת שרי פרס ומדי ראי פני המלך הישבים ראשנה במלכות כדת מזה-לעשות במלכה ושתי על אשר לא עשתה את מאמר המלך אוזשורוש ביד הסריסים ויאמר ממוכן לפני

המלך והשרים לא על המלך לבדו עותה ושתי המלכה כי על כל השרים ועל כל העמים אשר בכל מדינות המלך אוזשורוש כי יצא דבר המלכה על כל הנשים להבנות בעליהן בעניהן באמרים המלך אוזשורוש אמר להביא את ושתי המלכה לפניו ולא באה והיום הזה תאמרנה שרות פרס ומדי אשר שימועו את דבר המלכה לכל שרי המלך וכדי בוזן וקצף אם על המלך טוב יצא דבר-מלכות מלפניו וכתב בודני פרס

ויהי בימי אוזשורוש הוא אוזשורוש המלך מוהדו ועד-כוש שבע ועשרים ומאה מדינה: בימים ההם כשבת המלך אוזשורוש על כסא מלכותו אשר בשושן הבירה בשנת שלוש למלכו עשה משיטה לכל-שריו ועבדיו וזיל פרס ומדי הפרתמים ושרי המדינות לפניו בהראתו את עשר כבוד מלכותו ואת יקר תפארת גדולתו ימים רבים שמונים ומאת יום: ובמלואת הימים האלה עשה המלך לכל-העם הנמצאים בשושן הבירה למגדול ועד-קטן משיטה שבעת ימים ביוצר גגת ביתן המלך: וזור כרפס ותכלת אוזון בוזבלי בוזן וארגמן על-גלילי כסף ועמודי שיש מטות זהב וכסף על רצפת בהט ושש ודר וסוזרת והשקות בכלי זהב וכלים מכלים שונים ויין מלכות רב כיד המלך והשתיה כדת אין אגס כירן יסד המלך על כל רב ביתו לעשות כרצון איש ואיש גם ושתי המלכה עשתה

משיטה נשים בית המלכות אשר למלך אוזשורוש: ביום השביעי כטוב לב המלך ביין אמר לבוהמן בוזתא וזרבונא בוזתא ואבגתא ותר וכרס שבעת הסריסים המשרתים את-פני המלך אוזשורוש: להביא את-ושתי המלכה לפני המלך בכתר מלכות להראות העמים והשרים את-יפיה כי טובת מראה היא: ותמאן המלכה ושתי לבוא בדבר המלך אשר ביד הסריסים ויקצף המלך מאד וזמנתו בערה בו: ויאמר

המלך לזוכמים ידעי העתים כי כן דבר המלך לפני כל-ידעי דת ודון: והקרב אליו כרשנא שתר אדמותא תרשיש מרס מרסנא ממוכן שבעת שרי פרס ומדי ראי פני המלך הישבים ראשנה במלכות: כדת מזה-לעשות במלכה ושתי על אשר לא-עשתה את-מאמר המלך אוזשורוש ביד הסריסים: ויאמר ממוכן לפני

המלך והשרים לא על-המלך לבדו עותה ושתי המלכה כי על-כל-השרים ועל-כל-העמים אשר בכל-מדינות המלך אוזשורוש: כי-יצא דבר המלכה על-כל-הנשים להבנות בעליהן בעניהן באמרים המלך אוזשורוש אמר להביא את-ושתי המלכה לפניו ולא-באה: והיום הזה תאמרנה שרות פרס-ומדי אשר שימועו את-דבר המלכה לכל שרי המלך וכדי בוזן וקצף: אם-על-המלך טוב יצא דבר-מלכות מלפניו וכתב בודני פרס-

ומדי ולא יעבור אשר לא תבוא ושתי לפני המלך
אזשוריש ומלכותה יתן המלך לרעותה הטובה
במנה: ונשבע פתגם המלך אשר יעשה בכל
מלכותו כי רבה היא וכל הנשים יתנו יקר
לבעליהן למגדול ועד קטן: ויטב הדבר בעיני
המלך והשרים ויעש המלך כדבר ממוכן: וישלחו
ספרים אל כל מדינות המלך אל מדינה ומדינה
ככתבה ואל עם ועם כלשונן להיות כל איש שרר
בביתו ומדבר כלשון עמו: אזור

הדברים האלה כשך וזמת המלך אזשוריש
זכר את ושתי ואת אשר עשתה ואת אשר נגזר
עליה: ויאמרו גברי המלך בשרתיו יבקשו
למלך גערות בתולות טובות מראה: ויפקד
המלך פקידים בכל מדינות מלכותו ויקבצו את
כל גערה בתולה טובת מראה אל שושן הבירה
אל בית הנשים אל יד הגא סריס המלך שומר
הנשים ונתן תמרוקיה: והגעה אשר תיטב
בעיני המלך תמלך תזות ושתי ויטב הדבר בעיני
המלך ויעש כן: איש יהודי היה

בשושן הבירה ושמו מרדכי בן יאיר בן שבימעי
בן קיש איש ימיני: אשר הגלה מירושלים עם
הגלה אשר הגלתה עם יכניה מלך יהודה אשר
הגלה נבוכדנאצר מלך בבל: ויהי אמן את הדסה
היא אסתר בת דוד כי אין לה אב ואם והגעה
יפת תאר וטובת מראה ובמות אביה ואמה לקוזה
מרדכי לו לבת: ויהי בהשבע דבר המלך וידעו
ובהקבץ גערות רבות אל שושן הבירה אל יד
הגא ותלקוז אסתר אל בית המלך אל יד הגא שומר
הנשים: ותיטב הגעה בעיני ותשא זוסד לפניו
ויבהל את תמרוקיה ואת מעותה לתת לה ואת
שבע הגערות הראיות לתת לה מבית המלך
וישנה ואת גערותיה לטוב בית הנשים: לא הגידה
אסתר את עמה ואת מולדתה כי מרדכי צוה
עליה אשר לא תגיד: ובכל יום ויום מרדכי מנהלך
לפני וזר בית הנשים לדעת את שלום אסתר
ומה יעשה בה ובהגיע תר גערה וגעה לבוא
אל המלך אזשוריש מקץ היות לה כדת הנשים
שנים עשר זודש כי כן ימלאו ימי מרוקיה עשה
זודשים בשמן המור ושעה זודשים בבשמים
ובתמרוקי הנשים ובה הגעה באה אל המלך
את כל אשר תאמר יתן לה לבוא עמה מבית
הנשים עד בית המלך: בערב היא באה

ומדי ולא יעבור אשר לא תבוא ושתי לפני המלך
אזשוריש ומלכותה יתן המלך לרעותה הטובה
במנה: ונשבע פתגם המלך אשר יעשה בכל
מלכותו כי רבה היא וכל הנשים יתנו יקר
לבעליהן למגדול ועד קטן: ויטב הדבר בעיני
המלך והשרים ויעש המלך כדבר ממוכן: וישלחו
ספרים אל כל מדינות המלך אל מדינה ומדינה
ככתבה ואל עם ועם כלשונן להיות כל איש שרר
בביתו ומדבר כלשון עמו

הדברים האלה כשך וזמת המלך אזשוריש
זכר את ושתי ואת אשר עשתה ואת אשר נגזר
עליה ויאמרו גברי המלך בשרתיו יבקשו
למלך גערות בתולות טובות מראה ויפקד
המלך פקידים בכל מדינות מלכותו ויקבצו את
כל גערה בתולה טובת מראה אל שושן הבירה
אל בית הנשים אל יד הגא סריס המלך שומר
הנשים ונתן תמרוקיה: והגעה אשר תיטב
בעיני המלך תמלך תזות ושתי ויטב הדבר בעיני
המלך ויעש כן: איש יהודי היה

בשושן הבירה ושמו מרדכי בן יאיר בן שבימעי
בן קיש איש ימיני: אשר הגלה מירושלים עם
הגלה אשר הגלתה עם יכניה מלך יהודה אשר
הגלה נבוכדנאצר מלך בבל ויהי אמן את הדסה
היא אסתר בת דוד כי אין לה אב ואם והגעה
יפת תאר וטובת מראה ובמות אביה ואמה לקוזה
מרדכי לו לבת ויהי בהשבע דבר המלך וידעו
ובהקבץ גערות רבות אל שושן הבירה אל יד
הגא ותלקוז אסתר אל בית המלך אל יד הגא שומר
הנשים: ותיטב הגעה בעיני ותשא זוסד לפניו
ויבהל את תמרוקיה ואת מעותה לתת לה ואת
שבע הגערות הראיות לתת לה מבית המלך
וישנה ואת גערותיה לטוב בית הנשים: לא הגידה
אסתר את עמה ואת מולדתה כי מרדכי צוה
עליה אשר לא תגיד: ובכל יום ויום מרדכי מנהלך
לפני וזר בית הנשים לדעת את שלום אסתר
ומה יעשה בה ובהגיע תר גערה וגעה לבוא
אל המלך אזשוריש מקץ היות לה כדת הנשים
שנים עשר זודש כי כן ימלאו ימי מרוקיה עשה
זודשים בשמן המור ושעה זודשים בבשמים
ובתמרוקי הנשים ובה הגעה באה אל המלך
את כל אשר תאמר יתן לה לבוא עמה מבית
הנשים עד בית המלך: בערב היא באה

ובבקר היא שבה אל-בית הגשים שני אל-יד
 שיעשגו סריס המלך שומר הפילגשים לא-תבוא
 עוד אל-המלך כי אם-זופין בה המלך ונקראה
 בשם: ובהגיע תר-אסתר בת-אביזיל דד מרדכי
 אשר לקחו-לו לבת לבוא אל-המלך לא בקשה
 דבר כי אם את-אשר יאמר הגי סריס-המלך שומר
 הגשים ותהי אסתר נשאת זון בעיני כל-ראיה:
 ותלקחו אסתר אל-המלך אוזשורוש אל-בית
 מלכותו בוזדש העשירי הוא-זודש טבת בשנת-
 שבע למלכותו: ויאהב המלך את-אסתר מכל-
 הגשים ותשא-זון וזוסד לפניו מכל-הבתולות וישם
 פתר-מלכות בראשה וימליכה תנוז ושת: ויעש
 המלך משתה גדול לכל-שריו ועבדיו את משתה
 אסתר והננוה למדינות עשה ויתן משאת כיד
 המלך: ובהקבץ בתולות שגית ומרדכי ישב בשער-
 המלך: אין אסתר מגדת מולדתה ואת-עמה כאשר
 צוה עליה מרדכי ואת-מאמר מרדכי אסתר עשה
 כאשר היתה באמנה אתו: בימים
 ההם ומרדכי ישב בשער-המלך קצף בגדן ותרש
 עני-סריסי המלך משומרי הסף ויבקשו לשלחו יד
 במלך אוזשורוש: ויודע הדבר למרדכי ויגד
 לאסתר המלכה ותאמר אסתר למלך בשם מרדכי:
 ויבקש הדבר וימצא ויתלו שניהם על-עץ ויכתב
 בספר דברי הימים לפני המלך: אזור |
 הדברים האלה גדל המלך אוזשורוש את-הבן בן-
 המדחא האגגי וינשאהו וישם את-כסאו מעל כל-
 השרים אשר אתו: וכל-עבדי המלך אשר-בשער
 המלך כרעים ומשתזזים להבן כי-כן צוה-לו המלך
 ומרדכי לא יכרע ולא ישתחוה: ויאמרו עבדי
 המלך אשר-בשער המלך למרדכי מדוע אתה
 עובר את מצות המלך: והי כאמרים אלו יום ויום
 ולא שבע אליהם ויגידו להבן לראות היעמוד
 דברי מרדכי כי-הגיד להם אשר-הוא יהודי: וירא
 הבן כי-אין מרדכי כרע ומשתחוה לו וימלא הבן
 זומה: ויבז בעיניו לשלחו יד במרדכי לבדו כי-הגידו
 לו את-עם מרדכי ויבקש הבן להשמיד את-כל-
 היהודים אשר בכל-מלכות אוזשורוש עם מרדכי:
 בוזדש הראשון הוא-זודש ניסן בשנת שתים
 עשרה למלך אוזשורוש הפיל פור הוא הגורל
 לפני הבן מיום | ליום ומזודש לזודש שנים-
 עשר הוא-זודש אדר: ויאמר
 הבן למלך אוזשורוש ישנו עם-אזוד מפזר

ובבקר היא שבה אל בית הגשים שני אל יד
 שיעשגו סריס המלך שומר הפילגשים לא תבוא
 עוד אל המלך כי אם זופין בה המלך ונקראה
 בשם ובהגיע תר אסתר בת אביזיל דד מרדכי
 אשר לקחו לו לבת לבוא אל המלך לא בקשה
 דבר כי אם את אשר יאמר הגי סריס המלך
 שומר הגשים ותהי אסתר נשאת זון בעיני כל ראיה
 ותלקחו אסתר אל המלך אוזשורוש אל בית
 מלכותו בוזדש העשירי הוא זודש טבת בשנת
 שבע למלכותו ויאהב המלך את אסתר מכל
 הגשים ותשא זון וזוסד לפניו מכל הבתולות וישם
 פתר מלכות בראשה וימליכה תנוז ושת ויעש
 המלך משתה גדול לכל שריו ועבדיו את משתה
 אסתר והננוה למדינות עשה ויתן משאת כיד
 המלך ובהקבץ בתולות שגית ומרדכי ישב בשער
 המלך אין אסתר מגדת מולדתה ואת עמה כאשר
 צוה עליה מרדכי ואת מאמר מרדכי אסתר עשה
 כאשר היתה באמנה אתו בימים
 ההם ומרדכי ישב בשער המלך קצף בגדן ותרש
 שני סריסי המלך משומרי הסף ויבקשו לשלחו יד
 במלך אוזשורוש ויודע הדבר למרדכי ויגד
 לאסתר המלכה ותאמר אסתר למלך בשם מרדכי
 ויבקש הדבר וימצא ויתלו שניהם על עץ ויכתב
 בספר דברי הימים לפני המלך אזור
 הדברים האלה גדל המלך אוזשורוש את הבן בן
 המדחא האגגי וינשאהו וישם את כסאו מעל כל
 השרים אשר אתו וכל עבדי המלך אשר בשער
 המלך כרעים ומשתזזים להבן כי כן צוה לו המלך
 ומרדכי לא יכרע ולא ישתחוה ויאמרו עבדי
 המלך אשר בשער המלך למרדכי מדוע אתה
 עובר את מצות המלך והי באמרים אלו יום ויום
 ולא שבע אליהם ויגידו להבן לראות היעמוד
 דברי מרדכי כי הגיד להם אשר הוא יהודי וירא
 הבן כי אין מרדכי כרע ומשתחוה לו וימלא הבן
 זומה ויבז בעיניו לשלחו יד במרדכי לבדו כי הגידו
 לו את עם מרדכי ויבקש הבן להשמיד את כל
 היהודים אשר בכל מלכות אוזשורוש עם מרדכי
 בוזדש הראשון הוא זודש ניסן בשנת שתים
 עשרה למלך אוזשורוש הפיל פור הוא הגורל
 לפני הבן מיום ליום ומזודש לזודש שנים
 עשר הוא זודש אדר ויאמר
 הבן למלך אוזשורוש ישנו עם אזוד מפזר

ומפרד בין העמים בכל מדינות מלכותך ודתייהם
שנות מכל-עם ואת-דתי המלך אינם עשים ולמלך
אין שוה להציום: אם-על-המלך טוב יכתב לאבדם
ועשרת אלפים כפר-כסף אשקול על-ידי עשי
המלכאכה להביא אל-גנני המלך: ויסר המלך את-
טבעתו מעל ידו ויתנה להבן בן-המדותא האגני צר
היהודים: ואמר המלך להבן הכסף נתן לך והעם
לעשות בו כטוב בעיניה: ויקראו ספרי המלך
בזדש הראשון בשלושה עשר יום בו ויכתב
ככל-אשר-צוה הבן אל אושרדפני-המלך ואל-
הפוזות אשר על-מודנה ומדינה ואל-שרי עם ועם
מודנה ומדינה ככתבה ועם ועם כלשונן בשם
המלך אושרדש נכתב ונזותם בטבעת המלך:
ונשלחו ספרים ביד הרצים אל-כל-מדינות המלך
להשמיד להרג ולאבד את-כל-היהודים מנער
ועד-זקן טף ונשים ביום אחד בשלושה עשר
לחדש שנים-עשר הוא-זדש אדר ושלכם לבו:
פתשגן הכתב להנתן דת בכל-מדינה ומדינה גלוי
לכל-העמים להיות עתדים ליום הזה: הרצים
יצאו רזופים בדבר המלך והדת נתנה בשושן
הבירה והמלך והבן ישבו לשמות והעיר שושן
נבוכה:
ועשה ויקרע מרדכי את-בגדיו וילבש שק ואפר
ויצא בתוך העיר ויעק ופקה גדלה ומרה: ויבוא עד
לפני שער-המלך כי אין לבוא אל-שער המלך
בכלבש שק: ובכל-מדינה ומדינה מקום אשר דבר-
המלך ודתו מגיע אבל גדול ליהודים וצום ובכי
ומספד שק ואפר יגע לרבים: ותבואנה נערות
אסתר וסריסה ויגידו לה ותתזלזל המלכה מאד
ותשלחו בגדים להלביש את-מרדכי ולהסיר שקו
מעליו ולא קבל: ותקרא אסתר להתק במסריסי
המלך אשר העמיד לפניה ותצוהו על-מרדכי
לרעת מזה-זה ועל-מזה-זה: ויצא התק אל-מרדכי אל-
רזוב העיר אשר לפני שער-המלך: והגדלו מרדכי
את כל-אשר קרהו ואת פרשת הכסף אשר אמר
הבן לשקול על-גנני המלך ביהודים לאבדם: ואת-
פתשגן כתב-הדת אשר נתן בשושן להשמידם נתן
לו להראות את-אסתר ולהגיד לה ולצוות עליה
לבוא אל-המלך להתזון-לו ולבקש מלפניו על-
עמה: ויבוא התק ויגד לאסתר את דברי מרדכי:
ותאמר אסתר להתק ותצוה אל-מרדכי: כל-עבדי
המלך ועם-מדינות המלך יודעים אשר כל-איש

ומפרד בין העמים בכל מדינות מלכותך ודתייהם
שנות מכל עם ואת דתי המלך אינם עשים ולמלך
אין שוה להציום אם על המלך טוב יכתב לאבדם
ועשרת אלפים כספ אשקול על ידי עשי
המלכאכה להביא אל גנני המלך ויסר המלך את
טבעתו מעל ידו ויתנה להבן בן המדותא האגני
צר היהודים ואמר המלך להבן הכסף נתן לך
והעם לעשות בו כטוב בעיניך ויקראו ספרי המלך
בזדש הראשון בשלושה עשר יום בו ויכתב
ככל אשר צוה הבן אל אושרדפני המלך ואל
הפוזות אשר על מדינה ומדינה ואל שרי עם ועם
מדינה ומדינה ככתבה ועם ועם כלשונן בשם
המלך אושרדש נכתב ונזותם בטבעת המלך
ונשלחו ספרים ביד הרצים אל כל מדינות המלך
להשמיד להרג ולאבד את כל היהודים מנער
ועד זקן טף ונשים ביום אחד בשלושה עשר
לחדש שנים עשר הוא זדש אדר ושלכם לבו
פתשגן הכתב להנתן דת בכל מדינה ומדינה גלוי
לכל העמים להיות עתדים ליום הזה הרצים
יצאו רזופים בדבר המלך והדת נתנה בשושן
הבירה והמלך והבן ישבו לשמות והעיר שושן
נבוכה ומרדכי ידע את כל אשר
נעשה ויקרע מרדכי את בגדיו וילבש שק ואפר
ויצא בתוך העיר ויעק ופקה גדלה ומרה ויבוא
עד לפני שער המלך כי אין לבוא אל שער המלך
בכלבש שק ובכל מדינה ומדינה מקום אשר דבר
המלך ודתו מגיע אבל גדול ליהודים וצום ובכי
ומספד שק ואפר יגע לרבים ותבואנה נערות
אסתר וסריסה ויגידו לה ותתזלזל המלכה מאד
ותשלחו בגדים להלביש את מרדכי ולהסיר שקו
מעליו ולא קבל ותקרא אסתר להתק במסריסי
המלך אשר העמיד לפניה ותצוהו על מרדכי
לרעת מזה זה ועל מזה זה ויצא התק אל מרדכי אל
רזוב העיר אשר לפני שער המלך ויגד לו מרדכי
את כל אשר קרהו ואת פרשת הכסף אשר אמר
הבן לשקול על גנני המלך ביהודים לאבדם ואת
פתשגן כתב הדת אשר נתן בשושן להשמידם נתן
לו להראות את אסתר ולהגיד לה ולצוות עליה
לבוא אל המלך להתזון לו ולבקש מלפניו על
עמה ויבוא התק ויגד לאסתר את דברי מרדכי
ותאמר אסתר להתק ותצוה אל מרדכי כל עבדי
המלך ועם מדינות המלך יודעים אשר כל איש

ואשה אשר יבוא אל-המלך אל-הוצר הפנימית
אשר לא-יקרא אות דתו להמית לבד מאשר
יושיט-לו המלך את-שרביט הזהב וזיה ואני לא
נקראתי לבוא אל-המלך זה שלושים יום: ויגידו
למורדכי את דברי אסתר: ויאמר מורדכי להשיב
אל-אסתר אל-הדמי בנפשך להמלט בית-המלך
מוכל-היהודים: כי אם-הוזרש תזרישי בעת הזאת
רוח והצללה יעמוד ליהודים ממוקום אזור ואת
ובית-אביך תאבדו ומי יודע אם-לעת כזאת הגעת
למלכות: ותאמר אסתר להשיב אל-מורדכי: כל
כנוס את-כל-היהודים הנמצאים בשושן וצומו עלי
ואל-תאכלו ואל-תשתו שלשת ימים לילה ויום גם-
אני ונערתי אצם כן ובכן אבוא אל-המלך אשר
לא-כדת וכאשר אבדתי אבדתי: ויעבר מורדכי
ויעש ככל אשר צוהה עליו אסתר ויהי ביום
השלישי ותלבש אסתר מלכות ותעמוד בוצר
בית-המלך הפנימית נכזו בית המלך והמלך וישב
על-כסא מלכותו בבית המלכות נכזו פתחו הבית:
ויהי כראות המלך את-אסתר המלכה עומדת
בוצר נשאה זון בעיניו וישט המלך לאסתר
את-שרביט הזהב אשר בידו ותקרב אסתר ותגע
בראש השרביט: ויאמר לה המלך מה-לה אסתר
המלכה ומה-בקשתך עד-וזצי המלכות ויעתן
לה: ותאמר אסתר אם-על-המלך טוב יבוא המלך
והמן היום אל-הבשיתה אשר-עשיתי לו: ויאמר
המלך מהרו את-המן לעשות את-דבר אסתר
ויבא המלך והמן אל-הבשיתה אשר-עשיתה
אסתר: ויאמר המלך לאסתר בבשיתה המן מה-
שאלתה ויעתן לה ומה-בקשתך עד-וזצי המלכות
ותעש: ותען אסתר ותאמר שאלתי ובקשתי:
אם-מצאתי זון בעיני המלך ואם-על-המלך טוב
לתת את-שאלתי ולעשות את-בקשתי יבוא
המלך והמן אל-הבשיתה אשר אעשה להם
ובזר אעשה כדבר המלך: ויצא המן ביום ההוא
שימוז וטוב לב וכראות המן את מורדכי בשער
המלך ולא קם ולא זע ממנו וימלא המן על מורדכי
זומה: ויתאפק המן ויבוא אל ביתו וישלחו ויבא
את אהביו ואת-זרש אשתו: ויספר להם המן
את-כבוד עשרו ורב בניו ואת כל-אשר גדלו
המלך ואת אשר נשאו על-השרים ועבדי המלך:
ויאמר המן אף לא-הביאה אסתר המלכה עם-
המלך אל-הבשיתה אשר-עשיתה כי אם-אותי

ואשה אשר יבוא אל המלך אל הוצר הפנימית
אשר לא יקרא אותה דתו להמית לבד מאשר
יושיט לו המלך את שרביט הזהב וזיה ואני לא
נקראתי לבוא אל המלך זה שלושים יום ויגידו
למורדכי את דברי אסתר ויאמר מורדכי להשיב
אל אסתר אל הדמי בנפשך להמלט בית המלך
מוכל היהודים כי אם הוזרש תזרישי בעת הזאת
רוח והצללה יעמוד ליהודים ממוקום אזור ואת
ובית אביך תאבדו ומי יודע אם לעת כזאת הגעת
למלכות ותאמר אסתר להשיב אל מורדכי כל
כנוס את כל היהודים הנמצאים בשושן וצומו עלי
ואל תאכלו ואל תשתו שלשת ימים לילה ויום גם
אני ונערת אצם כן ובכן אבוא אל המלך אשר
לא כדת וכאשר אבדתי אבדתי ויעבר מורדכי
ויעש ככל אשר צוהה עליו אסתר ויהי ביום
השלישי ותלבש אסתר מלכות ותעמוד בוצר
בית המלך הפנימית נכזו בית המלך והמלך וישב
על כסא מלכותו בבית המלכות נכזו פתחו הבית
ויהי כראות המלך את אסתר המלכה עומדת
בוצר נשאה זון בעיניו וישט המלך לאסתר
את שרביט הזהב אשר בידו ותקרב אסתר ותגע
בראש השרביט ויאמר לה המלך מה לה אסתר
המלכה ומה בקשתך עד וזצי המלכות ויעתן
לה ותאמר אסתר אם על המלך טוב יבוא המלך
והמן היום אל הבשיתה אשר עשיתי לו ויאמר
המלך מהרו את המן לעשות את דבר אסתר
ויבא המלך והמן אל הבשיתה אשר עשיתה
אסתר ויאמר המלך לאסתר בבשיתה המן מה
שאלתה ויעתן לה ומה בקשתך עד וזצי המלכות
ותעש ותען אסתר ותאמר שאלתי ובקשתי
אם מצאתי זון בעיני המלך ואם על המלך טוב
לתת את שאלתי ולעשות את בקשתי יבוא
המלך והמן אל הבשיתה אשר אעשה להם
ובזר אעשה כדבר המלך ויצא המן ביום ההוא
שימוז וטוב לב וכראות המן את מורדכי בשער
המלך ולא קם ולא זע ממנו וימלא המן על מורדכי
זומה ויתאפק המן ויבוא אל ביתו וישלחו ויבא
את אהביו ואת זרש אשתו ויספר להם המן
את כבוד עשרו ורב בניו ואת כל אשר גדלו
המלך ואת אשר נשאו על השרים ועבדי המלך
ויאמר המן אף לא הביאה אסתר המלכה עם
המלך אל הבשיתה אשר עשיתה כי אם אותי

וְגַם לְמוֹזֵר אֲנִי קְרוֹאֶלָה עַם־הַמֶּלֶךְ: וְכָל־זֶה אֵינְנוּ
 עוֹשֶׂה לִּי בְּכָל־עֵת אֲשֶׁר אֲנִי רֹאֶה אֶת־מִרְדְּכָי
 הַיְּהוּדִי יוֹשֵׁב בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ: וְתֹאמַר לוֹ זֶרֶשׁ
 אֲשֶׁתִּי וְכָל־אֲהָבָיו יַעֲשִׂהֶנָּה עִנְיָן גְּבוּהַּ וְזוֹמְשִׁים אִמָּה
 וּבִבְקָר | אֶמָּר לַמֶּלֶךְ וַיִּתְּלוּ אֶת־מִרְדְּכָי עָלָיו וּבֹא
 עִם־הַמֶּלֶךְ אֶל־הַמִּשְׁתֶּה שְׂמוֹנוֹ וַיִּטֵּב הַדָּבָר לִפְנֵי
 הַמֶּן וַיַּעַשׂ הָעֵץ: בְּלִילָה הַהוּא
 נִדְרָה שְׁנַת הַמֶּלֶךְ וַיֹּאמֶר לְהָבִיא אֶת־סֹפֶר הַזְכָּרֹת
 דְּבָרֵי הַיָּמִים וַיְהִי נִקְרָאִים לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ: וַיִּמְצֵא
 כְּתוּב אֲשֶׁר הֶגְיָד מִרְדְּכָי עַל־בִּגְדָהּ וַתֵּרֶשׁ שְׁנֵי
 סָרִיסֵי הַמֶּלֶךְ מִשְׁמָרֵי הַסֵּף אֲשֶׁר בִּקְשׁוּ לְשָׁלוֹן
 יָד בַּמֶּלֶךְ אֲזוּשְׁוֹרֵשׁ: וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ בְּהִנֵּה־נִשְׂתֶּה
 יָקָר וְגִדּוּלָה לְמִרְדְּכָי עַל־זֶה וַיֹּאמְרוּ זַעֲרֵי הַמֶּלֶךְ
 מִשְׁתַּדְּתִי לֹא־נַעֲשֶׂה עִמּוֹ דָּבָר: וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ בְּנִי
 בּוֹזֵר וְהַמֶּן בָּא לְזַעַר בֵּית־הַמֶּלֶךְ הַזֹּחֲלָנָה
 לֵאמֹר לַמֶּלֶךְ לְתַלּוֹת אֶת־מִרְדְּכָי עַל־הָעֵץ אֲשֶׁר־
 הֵכֵן לוֹ: וַיֹּאמְרוּ זַעֲרֵי הַמֶּלֶךְ אֵלָיו הִנֵּה הַמֶּן עֹמֵד
 בּוֹזֵר וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ יָבוֹא: וַיָּבֹא הַמֶּן וַיֹּאמֶר לוֹ
 הַמֶּלֶךְ בְּהִנֵּה־לַעֲשׂוֹת בְּאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ זֹפֵן בִּיקְרוֹ
 וַיֹּאמֶר הַמֶּן בְּלִבּוֹ לִבִּי יִזְפֵּן הַמֶּלֶךְ לַעֲשׂוֹת יָקָר
 יוֹתֵר מִבְּנֵי: וַיֹּאמֶר הַמֶּן אֶל־הַמֶּלֶךְ אִישׁ אֲשֶׁר
 הַמֶּלֶךְ זֹפֵן בִּיקְרוֹ: יָבִיאוּ לָבוֹשׁ מַלְכוּת אֲשֶׁר
 לְבִשְׁבוּ הַמֶּלֶךְ וְסוֹס אֲשֶׁר רָכַב עָלָיו הַמֶּלֶךְ
 וְאֲשֶׁר נָתַן כֶּתֶר מַלְכוּת בְּרֹאשׁוֹ: וַתֵּתֶן הַלְּבוּשׁ
 וְהַסּוֹס עַל־יַד־אִישׁ מִשְׁמָרֵי הַמֶּלֶךְ הַפְּרָתְנִים
 וַתִּלְבְּשֵׁנוּ אֶת־הָאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ זֹפֵן בִּיקְרוֹ
 וַתַּרְכִּיבוּהוּ עַל־הַסּוֹס בְּרוֹזֵב הָעִיר וַקְרָאוּ לִפְנֵי
 כֶּכָה יַעֲשֶׂה לְאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ זֹפֵן בִּיקְרוֹ:
 וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְהַמֶּן מוֹדֵר קוֹז אֶת־הַלְּבוּשׁ וְאֶת־
 הַסּוֹס כֹּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ וַעֲשֵׂה־כֵן לְמִרְדְּכָי הַיְּהוּדִי
 הַיּוֹשֵׁב בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ אֶל־תִּפְּל דָּבָר מִכָּל אֲשֶׁר
 דִּבַּרְתָּ: וַיִּקְּזוּ הַמֶּן אֶת־הַלְּבוּשׁ וְאֶת־הַסּוֹס וַיִּלְבֹּשׁ
 אֶת־מִרְדְּכָי וַיַּרְכִּיבוּהוּ בְּרוֹזֵב הָעִיר וַיִּקְרָא לִפְנֵי
 כֶּכָה יַעֲשֶׂה לְאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ זֹפֵן בִּיקְרוֹ:
 וַיֵּשֶׁב מִרְדְּכָי אֶל־שַׁעַר הַמֶּלֶךְ וְהַמֶּן נִדְּוֹן אֶל־בֵּיתוֹ
 אֲבֵל וְזֹפִי רֹאשׁ: וַיִּסְפֹּר הַמֶּן לְזֶרֶשׁ אֲשֶׁתּוֹ וְכָל־
 אֲהָבָיו אֶת כָּל־אֲשֶׁר קָרָהּ וַיֹּאמְרוּ לוֹ זֹכְבִּינוּ וְזֶרֶשׁ
 אֲשֶׁתִּי אִם מוֹרֵעַ הַיְּהוּדִים מִרְדְּכָי אֲשֶׁר הִזְכַּרְתָּ
 לְנֹפֶל לִפְנֵי לֹא־תִזְכָּר לוֹ כִּי־נִפְּוֹל תִּפְּוֹל לִפְנֵינוּ:
 עוֹדֵם מוֹדְבָרִים עִמּוֹ וְסָרִיסֵי הַמֶּלֶךְ הִגִּיעוּ וַיִּבְהַלּוּ
 לְהָבִיא אֶת־הַמֶּן אֶל הַמִּשְׁתֶּה אֲשֶׁר־עָשְׂתָה אִסְתֵּר:
 וַיָּבֹא הַמֶּלֶךְ וְהַמֶּן לַעֲשׂוֹת עִם־אִסְתֵּר הַמֶּלֶכֶה:

וְגַם לְמוֹזֵר אֲנִי קְרוֹאֶה לָה עִם הַמֶּלֶךְ וְכָל זֶה אֵינְנוּ
 עוֹשֶׂה לִּי בְּכָל עֵת אֲשֶׁר אֲנִי רֹאֶה אֶת מִרְדְּכָי
 הַיְּהוּדִי יוֹשֵׁב בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ וְתֹאמַר לוֹ זֶרֶשׁ
 אֲשֶׁתִּי וְכָל אֲהָבָיו יַעֲשִׂה עִנְיָן גְּבוּהַּ וְזוֹמְשִׁים אִמָּה
 וּבִבְקָר אִמָּר לַמֶּלֶךְ וַיִּתְּלוּ אֶת מִרְדְּכָי עָלָיו וּבֹא
 עִם הַמֶּלֶךְ אֶל הַמִּשְׁתֶּה שְׂמוֹנוֹ וַיִּטֵּב הַדָּבָר לִפְנֵי
 הַמֶּן וַיַּעַשׂ הָעֵץ בְּלִילָה הַהוּא
 נִדְרָה שְׁנַת הַמֶּלֶךְ וַיֹּאמֶר לְהָבִיא אֶת סֹפֶר הַזְכָּרֹת
 דְּבָרֵי הַיָּמִים וַיְהִי נִקְרָאִים לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ וַיִּמְצֵא
 כְּתוּב אֲשֶׁר הֶגְיָד מִרְדְּכָי עַל בִּגְדָהּ וַתֵּרֶשׁ שְׁנֵי
 סָרִיסֵי הַמֶּלֶךְ מִשְׁמָרֵי הַסֵּף אֲשֶׁר בִּקְשׁוּ לְשָׁלוֹן
 יָד בַּמֶּלֶךְ אֲזוּשְׁוֹרֵשׁ וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ בְּהִנֵּה נִשְׂתֶּה
 יָקָר וְגִדּוּלָה לְמִרְדְּכָי עַל זֶה וַיֹּאמְרוּ זַעֲרֵי הַמֶּלֶךְ
 מִשְׁתַּדְּתִי לֹא נַעֲשֶׂה עִמּוֹ דָּבָר וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ בְּנִי
 בּוֹזֵר וְהַמֶּן בָּא לְזַעַר בֵּית־הַמֶּלֶךְ הַזֹּחֲלָנָה
 לֵאמֹר לַמֶּלֶךְ לְתַלּוֹת אֶת מִרְדְּכָי עַל הָעֵץ אֲשֶׁר־
 הֵכֵן לוֹ וַיֹּאמְרוּ זַעֲרֵי הַמֶּלֶךְ אֵלָיו הִנֵּה הַמֶּן עֹמֵד
 בּוֹזֵר וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ יָבוֹא וַיָּבֹא הַמֶּן וַיֹּאמֶר לוֹ
 הַמֶּלֶךְ בְּהִנֵּה לַעֲשׂוֹת בְּאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ זֹפֵן בִּיקְרוֹ
 וַיֹּאמֶר הַמֶּן בְּלִבּוֹ לִבִּי יִזְפֵּן הַמֶּלֶךְ לַעֲשׂוֹת יָקָר
 יוֹתֵר מִבְּנֵי וַיֹּאמֶר הַמֶּן אֶל הַמֶּלֶךְ אִישׁ אֲשֶׁר
 הַמֶּלֶךְ זֹפֵן בִּיקְרוֹ יָבִיאוּ לָבוֹשׁ מַלְכוּת אֲשֶׁר
 לְבִשְׁבוּ הַמֶּלֶךְ וְסוֹס אֲשֶׁר רָכַב עָלָיו הַמֶּלֶךְ
 וְאֲשֶׁר נָתַן כֶּתֶר מַלְכוּת בְּרֹאשׁוֹ וַתֵּתֶן הַלְּבוּשׁ
 וְהַסּוֹס עַל יַד אִישׁ מִשְׁמָרֵי הַמֶּלֶךְ הַפְּרָתְנִים
 וַתִּלְבְּשֵׁנוּ אֶת הָאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ זֹפֵן בִּיקְרוֹ
 וַתַּרְכִּיבוּהוּ עַל הַסּוֹס בְּרוֹזֵב הָעִיר וַקְרָאוּ לִפְנֵי
 כֶּכָה יַעֲשֶׂה לְאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ זֹפֵן בִּיקְרוֹ
 וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְהַמֶּן מוֹדֵר קוֹז אֶת הַלְּבוּשׁ וְאֶת
 הַסּוֹס כֹּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ וַעֲשֵׂה כֵן לְמִרְדְּכָי הַיְּהוּדִי
 הַיּוֹשֵׁב בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ אֶל תִּפְּל דָּבָר מִכָּל אֲשֶׁר
 דִּבַּרְתָּ וַיִּקְּזוּ הַמֶּן אֶת הַלְּבוּשׁ וְאֶת הַסּוֹס וַיִּלְבֹּשׁ
 אֶת מִרְדְּכָי וַיַּרְכִּיבוּהוּ בְּרוֹזֵב הָעִיר וַיִּקְרָא לִפְנֵי
 כֶּכָה יַעֲשֶׂה לְאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ זֹפֵן בִּיקְרוֹ
 וַיֵּשֶׁב מִרְדְּכָי אֶל שַׁעַר הַמֶּלֶךְ וְהַמֶּן נִדְּוֹן אֶל בֵּיתוֹ
 אֲבֵל וְזֹפִי רֹאשׁ וַיִּסְפֹּר הַמֶּן לְזֶרֶשׁ אֲשֶׁתּוֹ וְכָל
 אֲהָבָיו אֶת כָּל אֲשֶׁר קָרָהּ וַיֹּאמְרוּ לוֹ זֹכְבִּינוּ וְזֶרֶשׁ
 אֲשֶׁתִּי אִם מוֹרֵעַ הַיְּהוּדִים מִרְדְּכָי אֲשֶׁר הִזְכַּרְתָּ
 לְנֹפֶל לִפְנֵי לֹא תִזְכָּר לוֹ כִּי נִפְּוֹל תִּפְּוֹל לִפְנֵינוּ
 עוֹדֵם מוֹדְבָרִים עִמּוֹ וְסָרִיסֵי הַמֶּלֶךְ הִגִּיעוּ וַיִּבְהַלּוּ
 לְהָבִיא אֶת הַמֶּן אֶל הַמִּשְׁתֶּה אֲשֶׁר עָשְׂתָה אִסְתֵּר
 וַיָּבֹא הַמֶּלֶךְ וְהַמֶּן לַעֲשׂוֹת עִם אִסְתֵּר הַמַּלְכָּה

וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְאַסְתֵּר גַּם בַּיּוֹם הַשְּׁנִי בְּמִשְׁתֵּה הַיַּיִן
 מִזֶּה שֶׁאַלְתֶּךָ אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה וְתִנָּחַן לָךְ וּמִזֶּה בִּקְשֶׁתְּךָ
 עַד-זִוְצֵי הַמַּלְכוּת וְתַעֲשִׂי: וְתֵעָן אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה
 וְתֹאמַר אִם-מִצָּאתִי זֶה בְּעֵינֶיהָ הַמֶּלֶךְ וְאִם-עַל-
 הַמֶּלֶךְ טוֹב תִּנָּחַן לִי נָפְשִׁי בְּשִׂאלָתִי וְעַמִּי בִּבְקִשְׁתִּי:
 כִּי נִמְכַרְנוּ אֲנִי וְעַמִּי לְהַשְׁבִּיד לְהַרְגֹּז וּלְאַבֵּד וְאִלּוּ
 לַעֲבָדִים וּלְשִׁפּוֹזוֹת נִמְכַרְנוּ הַזֹּרֶשְׁתִּי כִּי אֵין הַצָּר
 שׁוּחַ בְּנֶחֱךָ הַמֶּלֶךְ: וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ
 אוֹזֶשׁוּרוּשׁ וַיֹּאמֶר לְאַסְתֵּר הַמַּלְכָּה מִי הוּא זֶה וְאִי-
 זֶה הוּא אֲשֶׁר-מָלְאוּ לְבוֹ לַעֲשׂוֹת כֵּן: וְתֹאמַר-אַסְתֵּר
 אִישׁ צָר וְאוֹיֵב הַמֶּן הָרַע הַזֶּה וְהַמֶּן נִבְעֶת מִלִּפְנֵי
 הַמֶּלֶךְ וְהַמַּלְכָּה: וְהַמֶּלֶךְ קָם בְּזוּמָתוֹ מִבְּמִשְׁתֵּה הַיַּיִן
 אֶל-גִּגַּת הַבֵּיתִן וְהַמֶּן עָמִיד לִבְקֶשׁ עַל-נַפְשׁוֹ מֵאַסְתֵּר
 הַמַּלְכָּה כִּי רָאָה כִּי-כִלְתָּה אֵלָיו הָרָעָה מֵאֵת הַמֶּלֶךְ:
 וְהַמֶּלֶךְ שָׁב מִגִּגַּת הַבֵּיתִן אֶל-בֵּית וּבִשְׁתֵּה הַיַּיִן וְהַמֶּן
 נָפַל עַל-הַמִּטָּה אֲשֶׁר אֶסְתֵּר עָלֶיהָ וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ
 הֲגַם לִכְבוֹשׁ אֶת-הַמַּלְכָּה עַמִּי בְּבֵית הַדָּבָר יֵצֵא
 מִפִּי הַמֶּלֶךְ וּפָנֵי הַמֶּן זָפוּ: וַיֹּאמֶר זֹרְבַּנְדָּה אֲזוּר מֶן-
 הַסָּרִיסִים לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ גַּם הִנֵּה הֶעֱנָן אֲשֶׁר-עָשְׂתָה הַמֶּן
 לְמִרְדֵּי אֲשֶׁר דָּבַר-טוֹב עַל-הַמֶּלֶךְ עָמִיד בְּבֵית הַמֶּן
 גְּבִיָּה זֹמֵמִים אִמּוֹה וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ תִּלְלוּ עֲלֵיו: וַתִּלְלוּ
 אֶת-הַמֶּן עַל-הֶעֱנָן אֲשֶׁר-הֵכִין לְמִרְדֵּי וּזְמוֹת הַמֶּלֶךְ
 שִׁכְכָה: בַּיּוֹם הַהוּא נָתַן הַמֶּלֶךְ
 אוֹזֶשׁוּרוּשׁ לְאַסְתֵּר הַמַּלְכָּה אֶת-בֵּית הַמֶּן צָר
 הַיְּהוּדִים וּמִרְדֵּי בָּא לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ כִּי-הִגִּידָה אֶסְתֵּר
 מִזֶּה הוֹאֵלָה: וְיִסֵּר הַמֶּלֶךְ אֶת-טַבַּעְתּוֹ אֲשֶׁר הֶעֱבִיר
 מִזֶּה וַיִּתֶּנָּה לְמִרְדֵּי וְתִשָּׂם אֶסְתֵּר אֶת-מִרְדֵּי עַל-
 בֵּית הַמֶּן: וְתוֹסֵף אֶסְתֵּר וְתִדְבֹּר לִפְנֵי
 הַמֶּלֶךְ וְתַפֵּל לִפְנֵי רַגְלָיו וְתִתְבָּר וְתִתְנוּנָן-לוֹ לְהַעֲבִיר
 אֶת-דַּעַת הַמֶּן הָאֵלֶּה וְאֵת מִזְשִׁבְתּוֹ אֲשֶׁר וּזְשָׁב עַל-
 הַיְּהוּדִים: וַיִּשֶׁט הַמֶּלֶךְ לְאַסְתֵּר אֶת עֶרְבַט הַזָּהָב
 וְתָקַם אֶסְתֵּר וַתַּעֲמִיד לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ: וְתֹאמַר אִם-עַל-
 הַמֶּלֶךְ טוֹב וְאִם-מִצָּאתִי זֶה לִפְנֵי וּכְשֶׁר הִדְבַּר לִפְנֵי
 הַמֶּלֶךְ וְטוֹבָה אֲנִי בְּעֵינֵי יִכְתֹּב לְהַשִּׁיב אֶת-הַסָּפְרִים
 מִזְשִׁבַּת הַמֶּן בֶּן-הַמִּדְרָא הָאֵלֶּה אֲשֶׁר כָּתַב לְאַבֵּד
 אֶת-הַיְּהוּדִים אֲשֶׁר בְּכָל-מִדְרֵי הַמֶּלֶךְ: כִּי אֵיכָכָה
 אוֹכַל וְרֵאִיתִי בָרָעָה אֲשֶׁר-מִצָּא אֶת-עַמִּי וְאֵיכָכָה
 אוֹכַל וְרֵאִיתִי בְּאַבְדָּן מוֹלָדָתִי: וַיֹּאמֶר
 הַמֶּלֶךְ אוֹזֶשׁוּרֵשׁ לְאַסְתֵּר הַמַּלְכָּה וּלְמִרְדֵּי
 הַיְּהוּדִי הִנֵּה בֵּית-הַמֶּן נִתְּנִי לְאַסְתֵּר וְאוֹתוֹ תִּלְלוּ
 עַל-הֶעֱנָן עַל אֲשֶׁר-שָׁלוּ יָדוֹ בַּיְּהוּדִים: וְאַתֶּם
 כָּתַבְוּ עַל-הַיְּהוּדִים כְּטוֹב בְּעֵינֵיכֶם בְּשֵׁם הַמֶּלֶךְ

וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְאַסְתֵּר גַּם בַּיּוֹם הַשְּׁנִי בְּמִשְׁתֵּה הַיַּיִן
 מִזֶּה שֶׁאַלְתֶּךָ אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה וְתִנָּחַן לָךְ וּמִזֶּה בִּקְשֶׁתְּךָ
 עַד-זִוְצֵי הַמַּלְכוּת וְתַעֲשִׂי: וְתֵעָן אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה
 וְתֹאמַר אִם מִצָּאתִי זֶה בְּעֵינֶיךָ הַמֶּלֶךְ וְאִם עַל-
 הַמֶּלֶךְ טוֹב תִּנָּחַן לִי נָפְשִׁי בְּשִׂאלָתִי וְעַמִּי בִּבְקִשְׁתִּי
 כִּי נִמְכַרְנוּ אֲנִי וְעַמִּי לְהַשְׁבִּיד לְהַרְגֹּז וּלְאַבֵּד וְאִלּוּ
 לַעֲבָדִים וּלְשִׁפּוֹזוֹת נִמְכַרְנוּ הַזֹּרֶשְׁתִּי כִּי אֵין הַצָּר
 שׁוּחַ בְּנֶחֱךָ הַמֶּלֶךְ וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ
 אוֹזֶשׁוּרוּשׁ וַיֹּאמֶר לְאַסְתֵּר הַמַּלְכָּה מִי הוּא זֶה וְאִי
 זֶה הוּא אֲשֶׁר מָלְאוּ לְבוֹ לַעֲשׂוֹת כֵּן וְתֹאמַר אֶסְתֵּר
 אִישׁ צָר וְאוֹיֵב הַמֶּן הָרַע הַזֶּה וְהַמֶּן נִבְעֶת מִלִּפְנֵי
 הַמֶּלֶךְ וְהַמַּלְכָּה: וְהַמֶּלֶךְ קָם בְּזוּמָתוֹ מִבְּמִשְׁתֵּה הַיַּיִן
 אֶל גִּגַּת הַבֵּיתִן וְהַמֶּן עָמִיד לִבְקֶשׁ עַל נַפְשׁוֹ מֵאַסְתֵּר
 הַמַּלְכָּה כִּי רָאָה כִּי כִלְתָּה אֵלָיו הָרָעָה מֵאֵת הַמֶּלֶךְ
 וְהַמֶּלֶךְ שָׁב מִגִּגַּת הַבֵּיתִן אֶל בֵּית מִשְׁתֵּה הַיַּיִן וְהַמֶּן
 נָפַל עַל הַמִּטָּה אֲשֶׁר אֶסְתֵּר עָלֶיהָ וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ
 הֲגַם לִכְבוֹשׁ אֶת הַמַּלְכָּה עַמִּי בְּבֵית הַדָּבָר יֵצֵא
 מִפִּי הַמֶּלֶךְ וּפָנֵי הַמֶּן זָפוּ וַיֹּאמֶר זֹרְבַּנְדָּה אֲזוּר מֶן-
 הַסָּרִיסִים לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ גַּם הִנֵּה הֶעֱנָן אֲשֶׁר עָשְׂתָה הַמֶּן
 לְמִרְדֵּי אֲשֶׁר דָּבַר טוֹב עַל הַמֶּלֶךְ עָמִיד בְּבֵית הַמֶּן
 גְּבִיָּה זֹמֵמִים אִמּוֹה וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ תִּלְלוּ עֲלֵיו וַתִּלְלוּ
 אֶת הַמֶּן עַל הֶעֱנָן אֲשֶׁר הֵכִין לְמִרְדֵּי וּזְמוֹת הַמֶּלֶךְ
 שִׁכְכָה בַּיּוֹם הַהוּא נָתַן הַמֶּלֶךְ
 אוֹזֶשׁוּרוּשׁ לְאַסְתֵּר הַמַּלְכָּה אֶת בֵּית הַמֶּן צָר
 הַיְּהוּדִים וּמִרְדֵּי בָּא לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ כִּי הִגִּידָה אֶסְתֵּר
 מִזֶּה הוֹאֵלָה: וְיִסֵּר הַמֶּלֶךְ אֶת טַבַּעְתּוֹ אֲשֶׁר הֶעֱבִיר
 מִזֶּה וַיִּתֶּנָּה לְמִרְדֵּי וְתִשָּׂם אֶסְתֵּר אֶת מִרְדֵּי עַל-
 בֵּית הַמֶּן: וְתוֹסֵף אֶסְתֵּר וְתִדְבֹּר לִפְנֵי
 הַמֶּלֶךְ וְתַפֵּל לִפְנֵי רַגְלָיו וְתִתְבָּר וְתִתְנוּנָן לוֹ לְהַעֲבִיר
 אֶת דַּעַת הַמֶּן הָאֵלֶּה וְאֵת מִזְשִׁבְתּוֹ אֲשֶׁר וּזְשָׁב עַל-
 הַיְּהוּדִים: וַיִּשֶׁט הַמֶּלֶךְ לְאַסְתֵּר אֶת עֶרְבַט הַזָּהָב
 וְתָקַם אֶסְתֵּר וַתַּעֲמִיד לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ וְתֹאמַר אִם עַל-
 הַמֶּלֶךְ טוֹב וְאִם מִצָּאתִי זֶה לִפְנֵי וּכְשֶׁר הִדְבַּר לִפְנֵי
 הַמֶּלֶךְ וְטוֹבָה אֲנִי בְּעֵינֵי יִכְתֹּב לְהַשִּׁיב אֶת הַסָּפְרִים
 מִזְשִׁבַּת הַמֶּן בֶּן הַמִּדְרָא הָאֵלֶּה אֲשֶׁר כָּתַב לְאַבֵּד
 אֶת הַיְּהוּדִים אֲשֶׁר בְּכָל מִדְרֵי הַמֶּלֶךְ כִּי אֵיכָכָה
 אוֹכַל וְרֵאִיתִי בָרָעָה אֲשֶׁר יִמְצָא אֶת עַמִּי וְאֵיכָכָה
 אוֹכַל וְרֵאִיתִי בְּאַבְדָּן מוֹלָדָתִי וַיֹּאמֶר
 הַמֶּלֶךְ אוֹזֶשׁוּרֵשׁ לְאַסְתֵּר הַמַּלְכָּה וּלְמִרְדֵּי
 הַיְּהוּדִי הִנֵּה בֵּית הַמֶּן נִתְּנִי לְאַסְתֵּר וְאוֹתוֹ תִּלְלוּ
 עַל הֶעֱנָן עַל אֲשֶׁר שָׁלוּ יָדוֹ בַּיְּהוּדִים וְאַתֶּם
 כָּתַבְוּ עַל הַיְּהוּדִים כְּטוֹב בְּעֵינֵיכֶם בְּשֵׁם הַמֶּלֶךְ

וּזְזוּתוֹ בְּטַבַּעַת הַמֶּלֶךְ כִּי־כָתַב אִשְׁר־נִכְתַּב בְּשֵׁם־
הַמֶּלֶךְ וְזֻזְתוֹ בְּטַבַּעַת הַמֶּלֶךְ אֵין לְהַשִּׁיב: וַיִּקְרָאוּ
סִפְרֵי־הַמֶּלֶךְ בְּעֵת־הַהִיא בְּזֹדֶשׁ הַשְּׁלִישִׁי הוּא־
זֹדֶשׁ סִיּוֹן בְּשָׁלוּשָׁה וְעֶשְׂרִים בּוֹ וַיִּכְתַּב כָּכָל־אִשְׁר־
צִוָּה מִרְדְּכָי אֶל־הַיְּהוּדִים וְאֵל הָאוֹזֶשְׁדֶּרְפָּנִים
וְהַפָּחוֹזֹת וְשָׂרֵי הַמְּדִינֹת אֶשְׁר־ מוֹהֲדָו וְעַד־כּוּשִׁי עֶשְׂבַע
וְעֶשְׂרִים וּמֵאָה מְדִינָה מְדִינָה וּמְדִינָה כִּכְתָּבָהּ וְעַם
וְעַם כָּל־עַמּוֹ וְאֶל־הַיְּהוּדִים כִּכְתָּבָם וְכָל־עַמָּם: וַיִּכְתַּב
בְּשֵׁם הַמֶּלֶךְ אוֹזֶשְׁרֵשׁ וּזְזוּתָם בְּטַבַּעַת הַמֶּלֶךְ
וַיִּשְׁלֹחַ סִפְרִים בְּיַד הָרָצִים בְּסוּסִים רַכְבִּי הָרָכְשִׁי
הָאוֹזֶשְׁתֶּרְנִים בְּנֵי הָרַמְכִּים: אֶשְׁר־ נָתַן הַמֶּלֶךְ
לַיְּהוּדִים ׀ אֶשְׁר־ בְּכָל־עִיר־זְעִיר לַהֲקָהֵל וּלְעֹמֵד
עַל־נֶפֶשׁם לְהַשְׁמִיד וּלְהַרְג־ וּלְאַבֵּד אֶת־כָּל־זֵוֹל עִם
וּמְדִינָה הָרָצִים אִתָּם טָף וְנָשִׁים וְשִׁלָּלָם לְבוֹז: בַּיּוֹם
אוֹזֶד בְּכָל־מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ אוֹזֶשְׁרֹשׁ בְּשָׁלוּשָׁה
עֶשְׂר־ לְזֹדֶשׁ שְׁנִים־עֶשֶׂר הוּא־זֹדֶשׁ אֲדָר: פִּתְשֶׁנָּן
הַכְּתָב לְהַזְנוֹת דָּת בְּכָל־מְדִינָה וּמְדִינָה גְלוֹי לְכָל־
הָעַמִּים וּלְהַזְנוֹת הַיְּהוּדִים עֲתִידִים לַיּוֹם הַזֶּה לְהַנָּקָם
מֵאִיבֵיהֶם: הָרָצִים רַכְבִּי הָרָכְשִׁי הָאוֹזֶשְׁתֶּרְנִים
יֵצְאוּ מִבְּהֵלִים וְדוֹזָפוֹים בְּדָבָר הַמֶּלֶךְ וְהָדָת נִתְּנָה
בְּשׁוּשַׁן הַבִּירָה:

יֵצָא ׀ מִלִּפְנֵי הַמֶּלֶךְ בְּלָבוֹשׁ מַלְכוּת תְּכֵלֶת וּזְזוֹר
וְעֹטֶרֶת זָהָב גְּדוּלָה וְתַכְרִיךְ בּוֹן וְאַרְגָּמָן וְהַעִיר
שׁוֹשֶׁן צֶהֱלָה וְשִׁמּוּזָה: לַיְּהוּדִים הִיתָה אוֹרָה וְשִׁמּוּזָה
וְעֶשֶׂן וַיִּקְרָ: וּבְכָל־מְדִינָה וּמְדִינָה וּבְכָל־עִיר וְעִיר
מִקּוֹם אֶשְׁר־ דְּבַר־הַמֶּלֶךְ וְדָתוֹ מִגִּיעַ שִׁמּוּזָה וְעֶשֶׂן
לַיְּהוּדִים מִשְׁתָּה יוֹם טוֹב וְרַבִּים מַעֲמֵי הָאָרֶץ
מִתְּהַדִּים כִּי־נָפַל פּוֹזֶד־הַיְּהוּדִים עֲלֵיהֶם: וּבְשְׁנֵים־
עֶשֶׂר זֹדֶשׁ הוּא־זֹדֶשׁ אֲדָר בְּשָׁלוּשָׁה עֶשֶׂר יוֹם
בּוֹ אִשְׁר־ הִגִּיעַ דְּבַר־הַמֶּלֶךְ וְדָתוֹ לְהַעֲשׂוֹת בַּיּוֹם
אֶשְׁר־ שִׁבְרוּ אִיבֵי הַיְּהוּדִים לְשָׁלוֹט בָּהֶם וְנִתְּפֹךְ
הוּא אֶשְׁר־ יִשְׁלֹטוּ הַיְּהוּדִים הַמּוֹת בְּשִׁנְאֵיהֶם: נִקְהָלוּ
הַיְּהוּדִים בְּעִרְיָהֶם בְּכָל־מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ אוֹזֶשְׁרֹשׁ
לְשָׁלוֹת יָד בַּמִּבְקָשִׁי רַעְתָם וְאִישׁ לֹא־עֹמֵד
בְּפָנֵיהֶם כִּי־נָפַל פּוֹזֶד־ם עַל־כָּל־הָעַמִּים: וְכָל־שָׂרֵי
הַמְּדִינֹת וְהָאוֹזֶשְׁדֶּרְפָּנִים וְהַפָּחוֹזֹת וְעֶשֶׂי הַמִּלְאָכָה
אֶשְׁר־ לְמֶלֶךְ מַנְשָׂאִים אֶת־הַיְּהוּדִים כִּי־נָפַל פּוֹזֶד־
מִרְדְּכָי עֲלֵיהֶם: כִּי־גְדוֹל מִרְדְּכָי בְּבֵית הַמֶּלֶךְ
וְשִׁבְעוּ הוֹכֵךְ בְּכָל־הַמְּדִינֹת כִּי־אִישׁ מִרְדְּכָי
הוֹכֵךְ וְגְדוֹל: וַיָּכּוּ הַיְּהוּדִים בְּכָל־אִיבֵיהֶם מִכֶּתֶר־
זָרֵב וְהַרְג־ וְאַבְחָן וַעֲשִׂי בְּשִׁנְאֵיהֶם כְּרָצָנָם:
וּבְשׁוּשַׁן הַבִּירָה דָּרְגוּ הַיְּהוּדִים וְאַבְד־ וְנִמְשִׁי מֵאוֹת

וּזְזוּתוֹ בְּטַבַּעַת הַמֶּלֶךְ כִּי כָתַב אִשְׁר־נִכְתַּב בְּשֵׁם
הַמֶּלֶךְ וְזֻזְתוֹ בְּטַבַּעַת הַמֶּלֶךְ אֵין לְהַשִּׁיב וַיִּקְרָאוּ
סִפְרֵי הַמֶּלֶךְ בְּעֵת הַהִיא הוּא בְּזֹדֶשׁ הַשְּׁלִישִׁי הוּא
זֹדֶשׁ סִיּוֹן בְּשָׁלוּשָׁה וְעֶשְׂרִים בּוֹ וַיִּכְתַּב כָּכָל אִשְׁר־
צִוָּה מִרְדְּכָי אֶל הַיְּהוּדִים וְאֵל הָאוֹזֶשְׁדֶּרְפָּנִים
וְהַפָּחוֹזֹת וְשָׂרֵי הַמְּדִינֹת אִשְׁר־ מוֹהֲדָו וְעַד כּוּשִׁי עֶשְׂבַע
וְעֶשְׂרִים וּמֵאָה מְדִינָה מְדִינָה וּמְדִינָה כִּכְתָּבָהּ וְעַם
וְעַם כָּל־עַמּוֹ וְאֶל הַיְּהוּדִים כִּכְתָּבָם וְכָל־עַמָּם וַיִּכְתַּב
בְּשֵׁם הַמֶּלֶךְ אוֹזֶשְׁרֵשׁ וּזְזוּתָם בְּטַבַּעַת הַמֶּלֶךְ
וַיִּשְׁלֹחַ סִפְרִים בְּיַד הָרָצִים בְּסוּסִים רַכְבִּי הָרָכְשִׁי
הָאוֹזֶשְׁתֶּרְנִים בְּנֵי הָרַמְכִּים אִשְׁר־ נָתַן הַמֶּלֶךְ
לַיְּהוּדִים אִשְׁר־ בְּכָל עִיר וְעִיר לַהֲקָהֵל וּלְעֹמֵד
עַל נֶפֶשׁם לְהַשְׁמִיד וּלְהַרְג־ וּלְאַבֵּד אֶת כָּל זֵוִיל עִם
וּמְדִינָה הָרָצִים אִתָּם טָף וְנָשִׁים וְשִׁלָּלָם לְבוֹז בַּיּוֹם
אוֹזֶד בְּכָל מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ אוֹזֶשְׁרֹשׁ בְּשָׁלוּשָׁה
עֶשְׂר־ לְזֹדֶשׁ שְׁנִים עֶשֶׂר הוּא זֹדֶשׁ אֲדָר פִּתְשֶׁנָּן
הַכְּתָב לְהַזְנוֹת דָּת בְּכָל מְדִינָה וּמְדִינָה גְלוֹי לְכָל
הָעַמִּים וּלְהַזְנוֹת הַיְּהוּדִים עֲתִידִים לַיּוֹם הַזֶּה לְהַנָּקָם
מֵאִיבֵיהֶם הָרָצִים רַכְבִּי הָרָכְשִׁי הָאוֹזֶשְׁתֶּרְנִים
יֵצְאוּ מִבְּהֵלִים וְדוֹזָפוֹים בְּדָבָר הַמֶּלֶךְ וְהָדָת נִתְּנָה
בְּשׁוּשַׁן הַבִּירָה וּמִרְדְּכָי

יֵצָא מִלִּפְנֵי הַמֶּלֶךְ בְּלָבוֹשׁ מַלְכוּת תְּכֵלֶת וּזְזוֹר
וְעֹטֶרֶת זָהָב גְּדוּלָה וְתַכְרִיךְ בּוֹן וְאַרְגָּמָן וְהַעִיר
שׁוֹשֶׁן צֶהֱלָה וְשִׁמּוּזָה לַיְּהוּדִים הִיתָה אוֹרָה וְשִׁמּוּזָה
וְעֶשֶׂן וַיִּקְרָ וּבְכָל מְדִינָה וּמְדִינָה וּבְכָל עִיר וְעִיר
מִקּוֹם אִשְׁר־ דְּבַר הַמֶּלֶךְ וְדָתוֹ מִגִּיעַ שִׁמּוּזָה וְעֶשֶׂן
לַיְּהוּדִים מִשְׁתָּה יוֹם טוֹב וְרַבִּים מַעֲמֵי הָאָרֶץ
מִתְּהַדִּים כִּי נָפַל פּוֹזֶד הַיְּהוּדִים עֲלֵיהֶם וּבְשְׁנֵים־
עֶשֶׂר זֹדֶשׁ הוּא זֹדֶשׁ אֲדָר בְּשָׁלוּשָׁה עֶשֶׂר יוֹם
בּוֹ אִשְׁר־ הִגִּיעַ דְּבַר הַמֶּלֶךְ וְדָתוֹ לְהַעֲשׂוֹת בַּיּוֹם
אִשְׁר־ שִׁבְרוּ אִיבֵי הַיְּהוּדִים לְשָׁלוֹט בָּהֶם וְנִתְּפֹךְ
הוּא אִשְׁר־ יִשְׁלֹטוּ הַיְּהוּדִים הַמּוֹת בְּשִׁנְאֵיהֶם נִקְהָלוּ
הַיְּהוּדִים בְּעִרְיָהֶם בְּכָל מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ אוֹזֶשְׁרֹשׁ
לְשָׁלוֹת יָד בַּמִּבְקָשִׁי רַעְתָם וְאִישׁ לֹא עֹמֵד
בְּפָנֵיהֶם כִּי נָפַל פּוֹזֶד־ם עַל כָּל הָעַמִּים וְכָל שָׂרֵי
הַמְּדִינֹת וְהָאוֹזֶשְׁדֶּרְפָּנִים וְהַפָּחוֹזֹת וְעֶשֶׂי הַמִּלְאָכָה
אִשְׁר־ לְמֶלֶךְ מַנְשָׂאִים אֶת הַיְּהוּדִים כִּי נָפַל פּוֹזֶד־
מִרְדְּכָי עֲלֵיהֶם כִּי גְדוֹל מִרְדְּכָי בְּבֵית הַמֶּלֶךְ
וְשִׁבְעוּ הוֹכֵךְ בְּכָל הַמְּדִינֹת כִּי אִישׁ מִרְדְּכָי
הוֹכֵךְ וְגְדוֹל וַיָּכּוּ הַיְּהוּדִים בְּכָל אִיבֵיהֶם מִכֶּתֶר־
זָרֵב וְהַרְג־ וְאַבְחָן וַעֲשִׂי וַעֲשִׂי בְּשִׁנְאֵיהֶם כְּרָצָנָם
וּבְשׁוּשַׁן הַבִּירָה דָּרְגוּ הַיְּהוּדִים וְאַבְד־ וְנִמְשִׁי מֵאוֹת

אִישׁ:	וְאֵת	אִישׁ	וְאֵת
--------	-------	-------	-------

פֶּרֶשֶׁנְּדָתָא	וְאֵת	פֶּרֶשֶׁנְּדָתָא	וְאֵת
------------------	-------	------------------	-------

דְּלָפֹן	וְאֵת	דְּלָפֹן	וְאֵת
----------	-------	----------	-------

אַסְפָּתָא:	וְאֵת	אַסְפָּתָא	וְאֵת
-------------	-------	------------	-------

פּוֹרְתָא	וְאֵת	פּוֹרְתָא	וְאֵת
-----------	-------	-----------	-------

אַדְלֵיא	וְאֵת	אַדְלֵיא	וְאֵת
----------	-------	----------	-------

אַרִיחָתָא:	וְאֵת	אַרִיחָתָא	וְאֵת
-------------	-------	------------	-------

פֶּרְבִּלְשֵׁתָא	וְאֵת	פֶּרְבִּלְשֵׁתָא	וְאֵת
------------------	-------	------------------	-------

אַרִיסִי	וְאֵת	אַרִיסִי	וְאֵת
----------	-------	----------	-------

אַרְדִּי	וְאֵת	אַרְדִּי	וְאֵת
----------	-------	----------	-------

לְיִזְתָּא:	עֶשְׂרַת	לְיִזְתָּא	עֶשְׂרַת
-------------	----------	------------	----------

בְּנֵי הַבֶּן בֶּן־הַמִּדְיָנָה עָרַר הַיְּהוּדִים
הָרָגוּ וּבִבּוּזָה לֹא שָׁלוּוּ אֶת־דָּמָם:
בַּיּוֹם הַהוּא בָּא מִסְפֵּר הַהֲרוּגִים
בְּשׁוּשָׁן הַבִּירָה לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ: וַיֹּאמֶר
הַמֶּלֶךְ לְאַסְתֵּר הַמְּלִכָּה בְּשׁוּשָׁן
הַבִּירָה הָרָגוּ הַיְּהוּדִים וְאַבְדּוּ זִמְמִי
מֵאוֹת אִישׁ וְאֵת עֲשֶׂרֶת בְּנֵי־הַבֶּן
בְּשֶׁאֶר מִדְּיָנוֹת הַמֶּלֶךְ מִתְּשׁוּ וּמִתְּ
שִׁאלָתָהּ וַיִּתֶּן לָהּ וּמִתְּבַקְּשֶׁתָּה עוֹד
וְתַעֲשֵׂי: וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר אִם־עַל־הַמֶּלֶךְ
טוֹב יִתֶּן גַּם־מִזֹּר לַיהוּדִים אֲשֶׁר
בְּשׁוּשָׁן לַעֲשׂוֹת כְּדַת הַיּוֹם וְאֵת
עֲשֶׂרֶת בְּנֵי־הַבֶּן יִתְּלוּ עַל־הָעֵץ:
וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לַהֲעֲשׂוֹת כֹּן וַתִּתֶּן הִת
בְּשׁוּשָׁן וְאֵת עֲשֶׂרֶת בְּנֵי־הַבֶּן תָּלוּ:
וַיִּקְהָלוּ הַיְּהוּדִים אֲשֶׁר־בְּשׁוּשָׁן גַּם
בַּיּוֹם אַרְבַּעַת עֶשֶׂר לִזְדֵּשׁ אֲדָר
וַיִּהְרָגוּ בְּשׁוּשָׁן שְׁלֹשׁ מֵאוֹת אִישׁ
וּבִבּוּזָה לֹא שָׁלוּוּ אֶת־דָּמָם: וַשָּׂאֵר
הַיְּהוּדִים אֲשֶׁר בְּמִדְיָנוֹת הַמֶּלֶךְ נִקְהָלוּ
וַעֲמִיד עַל־נַפְשָׁם וְנָחוּ מֵאִי־בִיָּהֶם וַהֲרָג
בְּשִׁנְאֵיהֶם זִמְמִיָּה וּשְׁבָעִים אֶלֶף וּבִבּוּזָה
לֹא שָׁלוּוּ אֶת־דָּמָם: בַּיּוֹם־שְׁלֹשָׁה עָשָׂר
לִזְדֵּשׁ אֲדָר וְנָחוּ בְּאַרְבַּעַת עָשָׂר בּו
וַעֲשֵׂה אֹתוֹ יוֹם מִשְׁתֵּה וּשְׂמִינִיָּה: וְהַיְּהוּדִים
אֲשֶׁר־בְּשׁוּשָׁן נִקְהָלוּ בְּשִׁלְשָׁה עָשָׂר בּו
וּבְאַרְבַּעַת עָשָׂר בּו וְנָחוּ בְּזִמְמִיָּה עָשָׂר
בּו וַעֲשֵׂה אֹתוֹ יוֹם מִשְׁתֵּה וּשְׂמִינִיָּה: עַל־כֵּן
הַיְּהוּדִים הַפְּרוּשִׁים הַיִּשְׁבִּים בְּעָרֵי הַפְּרוּשֹׁת
עָשִׂים אֵת יוֹם אַרְבַּעַת עָשָׂר לִזְדֵּשׁ אֲדָר
שְׂמִינִיָּה וּמִשְׁתֵּה יוֹם טוֹב וּמִשְׁלֹחוֹ
מֵנֹת אִישׁ לָרַעְהוּ: וַיִּכְתֹּב מִרְדֵּכִי אֶת־
הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וַיִּשְׁלַח סְפָרִים אֶל־כָּל־
הַיְּהוּדִים אֲשֶׁר בְּכָל־מִדְיָנוֹת הַמֶּלֶךְ
אוֹזְשׁוּרוֹשׁ הַתְּקֻרֻבִּים וְהָרוֹזֻזִּים: לִקְרֹם
עֲלֵיהֶם לַהֲנוֹת עָשִׂים אֵת יוֹם אַרְבַּעַת
עָשָׂר לִזְדֵּשׁ אֲדָר וְאֵת יוֹם־זִמְמִיָּה עָשָׂר
בּו בְּכָל־שָׁנָה וְשָׁנָה: כִּי־מִיָּם אֲשֶׁר־נָחוּ
בָּהֶם הַיְּהוּדִים מֵאִי־בִיָּהֶם וְהַזְדֵּשׁ אֲשֶׁר
נִתְּפַר לָהֶם מִיָּגוֹן לְשְׂמִינִיָּה וּמֵאֲבָל
לַיּוֹם טוֹב לַעֲשׂוֹת אוֹתָם יְמֵי מִשְׁתֵּה
וּשְׂמִינִיָּה וּמִשְׁלֹחוֹ מֵנֹת אִישׁ לָרַעְהוּ:

בְּנֵי הַבֶּן בֶּן־הַמִּדְיָנָה עָרַר הַיְּהוּדִים
הָרָגוּ וּבִבּוּזָה לֹא שָׁלוּוּ אֶת יָדָם
בַּיּוֹם הַהוּא בָּא מִסְפֵּר הַהֲרוּגִים
בְּשׁוּשָׁן הַבִּירָה לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ וַיֹּאמֶר
הַמֶּלֶךְ לְאַסְתֵּר הַמְּלִכָּה בְּשׁוּשָׁן
הַבִּירָה הָרָגוּ הַיְּהוּדִים וְאַבְדּוּ זִמְמִי
מֵאוֹת אִישׁ וְאֵת עֲשֶׂרֶת בְּנֵי־הַבֶּן
בְּשֶׁאֶר מִדְּיָנוֹת הַמֶּלֶךְ מִתְּשׁוּ וּמִתְּ
שִׁאלָתָהּ וַיִּתֶּן לָהּ וּמִתְּבַקְּשֶׁתָּה עוֹד
וְתַעֲשֵׂי: וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר אִם־עַל־הַמֶּלֶךְ
טוֹב יִתֶּן גַּם־מִזֹּר לַיהוּדִים אֲשֶׁר
בְּשׁוּשָׁן לַעֲשׂוֹת כְּדַת הַיּוֹם וְאֵת
עֲשֶׂרֶת בְּנֵי־הַבֶּן יִתְּלוּ עַל־הָעֵץ
וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לַהֲעֲשׂוֹת כֹּן וַתִּתֶּן הִת
בְּשׁוּשָׁן וְאֵת עֲשֶׂרֶת בְּנֵי־הַבֶּן תָּלוּ
וַיִּקְהָלוּ הַיְּהוּדִים אֲשֶׁר־בְּשׁוּשָׁן גַּם
בַּיּוֹם אַרְבַּעַת עֶשֶׂר לִזְדֵּשׁ אֲדָר
וַיִּהְרָגוּ בְּשׁוּשָׁן שְׁלֹשׁ מֵאוֹת אִישׁ
וּבִבּוּזָה לֹא שָׁלוּוּ אֶת יָדָם וַשָּׂאֵר
הַיְּהוּדִים אֲשֶׁר בְּמִדְיָנוֹת הַמֶּלֶךְ נִקְהָלוּ
וַעֲמִיד עַל־נַפְשָׁם וְנָחוּ מֵאִי־בִיָּהֶם וַהֲרָג
בְּשִׁנְאֵיהֶם זִמְמִיָּה וּשְׁבָעִים אֶלֶף וּבִבּוּזָה
לֹא שָׁלוּוּ אֶת יָדָם בַּיּוֹם־שְׁלֹשָׁה עָשָׂר
לִזְדֵּשׁ אֲדָר וְנָחוּ בְּאַרְבַּעַת עָשָׂר בּו
וַעֲשֵׂה אֹתוֹ יוֹם מִשְׁתֵּה וּשְׂמִינִיָּה וְהַיְּהוּדִים
אֲשֶׁר־בְּשׁוּשָׁן נִקְהָלוּ בְּשִׁלְשָׁה עָשָׂר בּו
וּבְאַרְבַּעַת עָשָׂר בּו וְנָחוּ בְּזִמְמִיָּה עָשָׂר
בּו וַעֲשֵׂה אֹתוֹ יוֹם מִשְׁתֵּה וּשְׂמִינִיָּה עַל־כֵּן
הַיְּהוּדִים הַפְּרוּשִׁים הַיִּשְׁבִּים בְּעָרֵי הַפְּרוּשֹׁת
עָשִׂים אֵת יוֹם אַרְבַּעַת עָשָׂר לִזְדֵּשׁ אֲדָר
שְׂמִינִיָּה וּמִשְׁתֵּה יוֹם טוֹב וּמִשְׁלֹחוֹ
מֵנֹת אִישׁ לָרַעְהוּ וַיִּכְתֹּב מִרְדֵּכִי אֶת
הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וַיִּשְׁלַח סְפָרִים אֶל־כָּל
הַיְּהוּדִים אֲשֶׁר בְּכָל־מִדְיָנוֹת הַמֶּלֶךְ
אוֹזְשׁוּרוֹשׁ הַתְּקֻרֻבִּים וְהָרוֹזֻזִּים לִקְרֹם
עֲלֵיהֶם לַהֲנוֹת עָשִׂים אֵת יוֹם אַרְבַּעַת
עָשָׂר לִזְדֵּשׁ אֲדָר וְאֵת יוֹם־זִמְמִיָּה עָשָׂר
בּו בְּכָל־שָׁנָה וְשָׁנָה כִּי־מִיָּם אֲשֶׁר־נָחוּ
בָּהֶם הַיְּהוּדִים מֵאִי־בִיָּהֶם וְהַזְדֵּשׁ אֲשֶׁר
נִתְּפַר לָהֶם מִיָּגוֹן לְשְׂמִינִיָּה וּמֵאֲבָל
לַיּוֹם טוֹב לַעֲשׂוֹת אוֹתָם יְמֵי מִשְׁתֵּה
וּשְׂמִינִיָּה וּמִשְׁלֹחוֹ מֵנֹת אִישׁ לָרַעְהוּ:

ומתנות לאביונים: וקבל היהודים את אשר הזולו לעשות ואת אשר כתב מרדכי אליהם: כי המן בן המדתא האגגי צר כל היהודים וזשב על היהודים לאבדם והפיל פור הוא הגורל להבם ולאבדם: ובבאה לפני המלך אמר עם הספר ישוב מושבתו הרעה אשר זשב על היהודים על דאשו ותלו אתו ואת בניו על העץ: על כן קראו לימים האלה פורים על שם הפור על כן על כל דברי האגרת הזאת ומה דאוי על פכה ומה הגיע אליהם: קימו וקבלו היהודים | עליהם | ועל ירעם ועל כל הנבלים עליהם ולא יעבור להיות עשים את שני הימים האלה ככתבם וכזמנם בכל שנה ושנה: והימים האלה נזכרים ונעשים בכל דור ודור משפוזת ומשפוזת מדינה ומדינה ועיר ועיר וימי הפורים האלה לא יעברו מתוך היהודים וזכרם לא יסוף מזרעם:

אסתר המלכה בת אביזיל ומרדכי היהודי את כל הנקף להם את אגרת הפורים הזאת השנית: וישלחו ספרים אל כל היהודים אל שבע ועשרים ומאה מדינה מלכות אושורוש דברי שלום ואמת: להם את ימי הפורים האלה בזמניהם כאשר קים עליהם מרדכי היהודי ואסתר המלכה וכאשר קימו על נפשם ועל זרעם דברי הצמות וזעקתם ומאמר אסתר קים דברי הפורים האלה ונכתב בספר:

אזשורוש | מס על הארץ ואי הים: וכל מעשה תקפו וגבורתו ופרשת גדלת מרדכי אשר גדלו המלך הלאהם כתובים על ספר דברי הימים למלכי מדי ופרס: כי | מרדכי היהודי משנה למלך אושורוש וגדול ליהודים ורצוי לרב אוזוי דרש טוב לעמו ודבר שלום לכל זרעו:

ומתנות לאביונים וקבל היהודים את אשר הזולו לעשות ואת אשר כתב מרדכי אליהם כי המן בן המדתא האגגי צר כל היהודים וזשב על היהודים לאבדם והפיל פור הוא הגורל להבם ולאבדם: ובבאה לפני המלך אמר עם הספר ישוב מושבתו הרעה אשר זשב על היהודים על ראשו ותלו אתו ואת בניו על העץ על כן קראו לימים האלה פורים על שם הפור על כן על כל דברי האגרת הזאת ומה ראו על פכה ומה הגיע אליהם קימו וקבל היהודים עליהם ועל זרעם ועל כל הנבלים עליהם ולא יעבור להיות עשים את שני הימים האלה ככתבם וכזמנם בכל שנה ושנה: והימים האלה נזכרים ונעשים בכל דור ודור משפוזת ומשפוזת מדינה ומדינה ועיר ועיר וימי הפורים האלה לא יעברו מתוך היהודים וזכרם לא יסוף מזרעם:

אסתר המלכה בת אביזיל ומרדכי היהודי את כל תקף להם את אגרת הפורים הזאת השנית וישלחו ספרים אל כל היהודים אל שבע ועשרים ומאה מדינה מלכות אושורוש דברי שלום ואמת להם את ימי הפורים האלה בזמניהם כאשר קים עליהם מרדכי היהודי ואסתר המלכה וכאשר קימו על נפשם ועל זרעם דברי הצמות וזעקתם ומאמר אסתר קים דברי הפורים האלה ונכתב בספר:

אזשורוש מס על הארץ ואי הים וכל מעשה תקפו וגבורתו ופרשת גדלת מרדכי אשר גדלו המלך הלאהם כתובים על ספר דברי הימים למלכי מדי ופרס כי מרדכי היהודי משנה למלך אושורוש וגדול ליהודים ורצוי לרב אוזוי דרש טוב לעמו ודבר שלום לכל זרעו:

הלכות קריאת המגילה

מתוך 'שבח המועדים'

ח. קריאת המגילה

לפני הדין

א. חייב כל אדם בין איש בין אשה לשמוע קריאת המגילה בלילה וביום, ולכן גם הבחילות יש להן ללכת לבית הכנסת, ואם אינן הולכות צריכים לקרות לפנייה בבית.⁹ המגילה כמו קאפע וכדומה, כדי שיתחזק מעט מחולשת התענית.⁸

ג. מצוה מן המובחר לשמוע את המגילה בבית הכנסת במקום שיש רוב אנשים, דברוב עם הדרת מלך.¹⁰ ולכל הפחות יראה לשומעה במנין עשרה.¹¹

ואם אי אפשר לקרותה במנין, יקרא אותה כל יחיד¹² מתוך מגילה כשרה עם הברכות שלפניה. ואם אחד יודע לקרותה והשאר אינם יודעים, יקרא זה שהוא יודע, והם ישמעו ויוצאין, אף על פי שאינם עשרה.¹³ [ויש אומרים שאפילו לכתחילה עדיף שאחד יקרא וכולם יצאו*13].

אבל ברכה שלאחריה אין אומרים רק בעשרה.¹⁴

ד. מנהג בכל ישראל שהקורא אינו קורא מתוך מגילה כרוכה, אלא פושטה כאגרת¹⁵ וכופלה יריעה על יריעה.¹⁶ ומנהג חב"ד לכופלה לשלשה חלקים.¹⁷

וכן השומעים שיש בידם מגילה לעיין בה נוהגים גם כן לפושטה ולכופלה.¹⁸ ופושטין את המגילה לפני שמתחיל לברך*18.

ה. הקורא את המגילה מברך לפנייה שלש ברכות, על מקרא מגילה, שעשה נסים, ושהחיינו¹⁹, ואחר קריאתה מנהג חב"ד לברך תחילה ברכת הרב את ריבנו ולומר שושנת יעקב ואח"כ לברך את המגילה. ויש נוהגים לכורכה תחילה ואח"כ לברך.²⁰

ו. אין לשוח בין הברכות ותחילת הקריאה, ואם שח צריך לחזור ולברך. בקריאת המגילה ג"כ יזהר שלא לשוח, ואם שח אין השיחה

במה דברים אמורים בש"ץ הקורא, אבל השומע אם הוא שח באמצע הקריאה – הרי בעודו שח לא ישמע הקריאה, ואם כן לא שמעה כולה ואינו יוצא²⁰.

ז. הש"ץ-הקורא את המגילה צריך לכוון להוציא את כל השומעים, וגם השומעים צריכים לכוון לצאת.

וצריך לשמוע כל תיבה ותיבה, ואם היסר הקורא או השומע תיבה אחת – לא יצא, וצריך לחזור ולקרוא ממקום שחיסר²¹. לכן ראוי ונכון שיהי' לכל אחד מגילה כשרה²² כדי שיאמר בעצמו עם הקורא מלה במלה בלחש, פן לא ישמע תיבה אחת מן הקורא²³.

ח. הקורא את המגילה למפרע לא יצא²⁴. לכן מי שמשלים את המלים שלא שמוע מהקורא, ימשיך בקריאת המגילה עד שישגיח את הקורא ואז ימשיך בשמיעה לבד²⁵.

ט. מי שיש לפניו מגילה פסולה או חומש, לא יקרא עם הש"ץ. כי אם הוא קורא אינו יכול לכוון לשמוע מן הש"ץ, ואפילו אם הוא יכוון, שמא ישמע אחר מה שהוא קורא ולא יכוון לקריאת הש"ץ, וכן לא יסייע שום אדם בעל פה להש"ץ.

ולכן אותן ארבעה פסוקי גאולה שאומרים הקהל בקול רם (ראה אודותם – להלן סימן ט סעיף א), צריך הש"ץ לחזור ולקרותם ממוד המגילה²⁶.

י. מי שכבר יצא בקריאת המגילה וקורא להוציא אחר, אם זה שהוא צריך לצאת ידע בעצמו לברך את הברכות, יברך בעצמו²⁷ ואם לאו יברך הקורא²⁸, ואם היא אשה – טוב יותר שהקורא יברך ויאמר אשר קדשנו במצותיו וצונו לשמוע מגילה²⁹, ויש אומרים שעדיף שהאשה תברך³⁰.

יא. ציבור שאין להם ש"ץ שיכול לקרות את המגילה עם הטעמים כראוי – יכול לקרות גם בלא טעמים, רק שיקרא את התיבות כראוי שלא ישתנה הענין, שאם קרא במקום ומרדכי יושב יושב, או במקום והמן נופל, נפל וכדומה, אפילו בדיעבד אינו יוצא.

ובאופן זה כשאין אצלם מי שיודע לקרות את המגילה כראוי – יכולים לעשות במגילה נקודות וטעמים שיקרא כהוגן, כיון שהוא שעת הדחק³¹.

יב. ציבורי שאין להם מגילה כשרה בדיונה מכל מקום אם היא כתובה על קלף קלה כהלכתה רק שחכמות אינה חיבות באמצעות כיון שלא חסר בה ענין אחד שלם, יכולין לקרות מתוכה עם הכרכות, והטעות יקרא הקורא בעל פה, או יאמר לפניו בלחש סתוך החומש.
אבל אם אין להם מגילה כלל, או שחסר בה ענין אחד שלם, או שחסר בה בתחלה או בסוף³⁵ – קורין מתוך החומש כל אחד בפני עצמו ואין מברכין.
ויחיד שאין לו רק מגילה פסולה, קורא בה בלא ברכות.

יג. אין יוצאים בשמיעת המגילה בשלפון או ברדיו אפילו בשידור חי, וכן השומע באמצעות המקל אוני יוצא, אלא אם כן שמע את קול הקורא עצמו וברור לו שהמקול לא הפריע כלל לשמיעתו זו³⁶.

ט. מנהגים בקריאה

א. נוהגים שהציבור אומרים ארבעה פסוקי גאולה בקול רם, והם: איש יהודי (ב, ה), ומרדכי יצא (ח, טו), ליהודים היתה אורה (ח, טז), כי מרדכי היהודי (י, ג), ואח"כ חוזר הקורא וקורא אותם מתוך המגילה.

ב. בפסוק בלילה ההוא נדדה שנת המלך (ו, א) מגביה הקורא את קולו לפי ששם מתחיל עיקר הנס.

בפרק ח פסוק יא קורין "להרוג ולאבד", ולהרוג ולאבד. וכן בפרק ט פסוק ג קורין "ואיש לא עמד בפניהם", ואיש לא עמד בפניהם³⁷.

ומנענעים את המגילה באמירת "האגרת הזאת" (ט, כו) "אגרת הפורים הזאת השנית" (ט, כט).

ג. נוהגים להכות ולרקוע ברגלים כשמזכירים בקריאת המגילה תיבת "המן" במקום שנזכר בצירוף איזה תואר: "האגני", "הרע" וכיוצא בזה.

וצריך הקורא להשגיח מאוד שבשעה שמרעישים ומבלבלים בהכאת המן ישתוק עד שיעבור הרעש לגמרי כדי שכולם ישמעו הקריאה.

ד. את עשרת בני המן וגם תיבת „עשרת“ צריך לקרות בנשימה אחת. ולכתחילה נוהגים לקרות בנשימה אחת מן „חמש מאות איש“ וגו', ובדיעבד אם הפסיק אפילו בין עשרת בני המן – יצא. ונוהגים שהקהל אומרם תחילה והתינוקות מכין אז כמו בהזכרת המן, ואח"כ חוזרם הקורא.

מתוך 'ספר המנהגים'

במגילה שכתב אדמו"ר מהר"ש נ"ע: (א) לא כל העמודים מתחילים בתיבת „המלך“. (ב) עשרת בני המן אינם בעמוד בפני עצמו^(*). גם השומעים^(*) את המגילה כופלים אותה כאגרת^(*) והכפילה היא לשלשה חלקים. מכין המן^(*) איזה פעמים במשך הקריאה (במקום שנזכר באיזה תואר: האגגי, הרע וכיו"ב). בקריאת המגילה קוראים^(*): (ח, יא) להרג ולאבד ולהרג ולאבד. (ט, ב) ואיש לא עמד בפניהם ואיש לא עמד לפניהם. מנענעים את המגילה באמירת „האגרת הזאת“, „אגרת הפורים הזאת השנית“.

ברכת שהחינו מברכים גם ביום^(*).
ביום גם שמיעת וקריאת המגילה בתפילין דרש"י^(*).
נוסח שושנת יעקב: ארורים כל הרשעים ברוכים כל הצדיקים^(*).

מנהגי האדמו"ר^(*)

לבוש משי כמו בשבת ויו"ט.
נותן מחצית השקל גם בעד הרבנית ובנים ובנות קטנים.
גם ביחיד מברך לפני המגילה ולאחר^(*), הן בלילה הן ביום.
משלוח מנות לשלשה אנשים (מאכל ומשקה).
לנט"י, ברכות המוציא המזון של סעודת פורים ואמירת הדא"ח, לבוש „סויבלענע היטל“ ותגור אבנט.
מאמר דא"ח בתוך הסעודה.
שמחת פורים גדולה הרבה משמחת יום טוב.
ימי הפורים הם ימי משתה ושמחה.
כ"ק אדמו"ר שליט"א נוהג לעשות מגבית בהתועדות פורים^(*).

ברכות המגילה

מתוך סידור 'תהלת ה'

דיני מגילה

חייב אדם לקרות המגילה בלילה ולשנותה ביום וצריך לפשוט המגילה כאגרת ומברכין עליה שלש ברכות הללו. אך אין מברכין שהחיינו אלא בלילה ולא ביום. ונהגין לומר בלילה קדיש שלם אחר תפלת י"ח קודם קריאת המגילה. אנו מברכים שהחיינו גם כיום.

ברוך אתה יי, אלהינו מלך העולם, אשר קדשנו
במצותיו, וצונו: עד מקרא מגילה.
ברוך אתה יי, אלהינו מלך העולם, שעשה גסים
לעבדתינו, בימים ההם בזמן הזה:
ברוך אתה יי, אלהינו מלך העולם, שהחיינו וקיימנו
והגיענו לזמן הזה.

בשקורן המגילה נצטרך מברכין לאחרונה ברכה זו אבל לא ביחיד:

ברוך אתה יי, אלהינו מלך העולם, הרב את ריבנו,
והקדן את היגנו, והענקם את נקמתנו, ודגפרע
לנו מצרינו, והמשיגם גמול לכל אויבי נפשנו, ברוך אתה
יי, הנפרע לעמו ישראל מכל צריהם, האל המושיע:
עושיננו יעקב צלה ושמחה, בראותם יחד תקלת
מרדכי, תשועתם היית לנצח, ותקנותם בכל
דור ודור. להודיע שכל קויה לא יבשו ולא יכלמו לנצח
כל החוסים בה. ארור הקן אשר בקש לאבדי, ברוך
מרדכי היהודי. ארורה ורש אשת מפתחדי, ברוכה
אסתר בעדי, ארורים כל הרשעים, ברוכים כל הצדיקים,
וגם תרבונה זכור לטוב:

ואחר כך אומרים ואתה קדוש וכו', קדש שלם בלא תתקבל, ובמזלי שבת אומרים יהי נועם ואתה קדוש. קדש שלם.
עלינו. קדש יתום:

בשחרית אחר שמונה עשרה חזי קדש וקורין ג' גברי כפ' ויבא עמלק ומחזירין הספר טורה וקורין המגילה. אין
למנוח המסילין עד אחר המגילה. אחר המגילה אומרים אשרי וכו' לנין. קדש שלם:

כללים והערות

רשימת הערות דקדוקיות במגילת אסתר [רובן עבור הקוראים בהברה ספרדית (עברית)]

[ישנם דיוקים גם לקוראים בהברה אשכנזית, וסומנו ב-*)]

כללים:

- ✓ אף שבד"כ בהברה ספרדית קוראים כל קמץ כפתח, יש מקרה שהקמץ יקרא כקמץ אשכנזי והוא כשהקמץ הוא קמץ־קטן (בתקון קוראים 'מכון סימנים', סימנו כל קמץ־קטן, בזה שהרגל של הקמץ משוך למטה יותר מהרגיל).
- ✓ כל קמץ־קטן מסומן בדף זה, חוץ מ: "כל", "מרדכי", שם הקמץ הוא תמיד קמץ־קטן, ושגור לקרא כך.
- ✓ כשאותיות 'ב', 'כ', או 'פ', באים ללא דגש, קוראים אותם רפויים, גם בהברה ספרדית! משא"כ באות ת' רפויה, שנהפכת לדגושה.
- ✓ כלל מאד חשוב: כשישנה תיבה שמתחילה עם 'א' או 'ע' צריך מאד להיזהר ליתן ריווח בינו לבין התיבה שלפניו. **דוגמא מאד נפוצה: "המלך – אחשורוש"**, שלא ישמע כאילו אומר "המלך – כחשורוש".
- ✓ חשוב: אין לערבב הברות בשעת הקריאה. דוגמא נפוצה: כשאומרים "יחי אֲדֹנּוּ . . לעיילם ועד".
- ✓ חשוב מאד: לכוון בשעת הברכות להוציא את הקהל ידי חובת הקריאה.

א, ג: ה'מ' ד"מלכו" בקמץ־קטן.

***א, ה:** יש ליזהר שלא לבטא את אות 'א' כלל בתיבת "ובמלאות", כיון שאין תחתיה שום ניקוד.

***א, ו:** יש ליזהר ליתן רווח בין תיבות "כסף" ו"ועמודי", שלא תבלע אחת מהאותיות הדומות במבטא, **וכן כל כיוצא בזה.**

א, ו: [עייין בכללים] יש ליזהר שלא לקרא ה'פ' ד"רצפת" מודגשת, כיון שפירושו 'גחלת' (כמו בישעיה פ"ו פסוק ו', "וידו רצפה", ופרש"י 'גחלת'). [ה'צ' בשבא נע]

א, יא: ה'י' הראשונה ד"יפיה" בקמץ־קטן [וה'י' השני בקמץ רגיל, וה'ה' במפיק ה"א].

***א, יז:** ה'ע' ד"בעליהן" נקראת בלי ניקוד, ולמנהגינו שמבטאים את האות 'ע' כמו 'א', ישמע כאילו אין שם אות [וכן בכל 'ע' שיש תחתיה שבא].

א, יז: ה'א' ד"באמרם" בקמץ־קטן [וה'ר' בקמץ רגיל].

***א, כ:** ה'ת' ד"יתנו" בשבא־נע. ויש ליזהר בזה במיוחד כשקוראים בהברה ספרדית, שלא ישמע כאילו היא רפויה, ויהיה פירושו כמו "יתנו בגוים" [הושע ח' י', והוא מלשון תנאי או אתנן, וכן בכל לשון נתינה, כגון לקמן ג, י וט"ו, וח, יד].

***א, כב:** ה'ה' ד"להיות" נקראת כמו מפיק, דהיינו שנשמעת כמו "לה יות" [וכן בכל ה' שתחתיה בא שבא, כגון לקמן ו, א].

ב, יב: ה'ח' ד"חדשים" בקמץ־קטן.

ב, כ: ה'א' ד"באמנה" בקמץ־קטן.

ג, ד: ה'א' ד"באמרם" בקמץ־קטן.

***ג, יב:** בתיבת "ויקראו", יש להיזהר לקרוא ה'ק' בקמץ ולא בשבא, וכן יש לקרוא את ה'ר' בשבא־נע, ולבטא היטב את ה'א' שלא ישתמע בלשון מקרה.

ה, יא: ה'ע' ד"עשרו" בקמץ־קטן.

***ה, יד:** הקריאה הנכונה של תיבת "גִּבְהָ", הוא "גִּבְאָה", קול הפתח **קוּדֵם** (וכאילו יש שם א') ואז מפיק ה"א. וכ"ה קריאת כל מפיק ה"א עם פתח בסוף תיבה.

ו, יב: ה'ש' ד"וישב" בקמץ־קטן.

ח, ד: ה'ק' ד"ותקם" בקמץ־קטן.

***ח, ט:** בתיבת "ויקראו" ראה לעיל ג, יב.

***ח, יג:** בתיבת "מאיביהם" ה'י' בשבא־נע, ויש להיזהר בהברה אשכנזית, שאם יקרא בשבא־נח אז יכול להשתמע כאילו ה'י' לא נמצא, ויהיה כמו "מאוביהם" (מלשון 'אוב' ו'ידעוני')!

ט, ד: ה'ש' ד"שמעו" בקמץ־קטן.

***ט, כז:** ה'י' ד"קימו" בשבא־נע, שאם לא כן לא תהיה נשמעת כלל.

י, ב: ה'ת' ד"תקפו" בקמץ־קטן.

תיקונים, הערות ומנהגים במגילת אסתר

(על פי חומש תורה תמימה, וכפי המנהג בבית משיח – 770 לפני כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א)

- (1) נוהגים לפשוט המגילה כאגרת לפני הקריאה.
- (2) מברכים את שלושת הברכות בלילה וביום. בשעת הברכות יכוון הבעל קורא להוציא את הציבור ידי חובתן (וביום יכוון בברכת שהחינו להוציא את הציבור גם על שאר מצוות היום).
- (3) נוהגים שהציבור אומרים ד' פסוקים של גאולה בקול ולאחמ"כ חוזר עליהן הבעל קורא מתוך המגילה ואלו הן: "איש יהודי" (ב, ה), "ומרדכי יצא" (ח, טו), "ליהודים הייתה אורה" (ח, טז) ו"כי מרדכי היהודי" (י, ג).
- (4) פרק ב, פסוק ג: "אל יד הגא סריס המלך" - ה"ג" בסגול ולא בצירי.
- (5) ב, ו: "אשר הגלה מירושלים" . מלך בבל" מנגנים את כל הפסוק במנגינת איכה.
- (6) ב, יב: "מקץ היות לה קֶדֶת הנשים" - ה"ך" בפתח ולא בקמץ.
- (7) כשקוראים המן ביחד עם תואר (האגגי, הרע וכיוצ"ב) נוהגים להכות ברגליים. הבעל קריאה צריך להשגיח מאד שלא להמשיך לקרוא עד שישורר שקט, כדי שכולם ישמעו את המשך הקריאה. (מומלץ בזמן שמכניס את הקריאה להכות ב'המן' כדי שלא ישכח לעצור בשעה שקורא).
- (8) ג, יד: "להנתן דת בכל מדינה" - ה"ת" בסגול ולא בצירי.
- (9) ג, טו: מהמילה "והמלך" עד סוף הפסוק ("נבוכה") קוראים במנגינת איכה.
- (10) ג, טו: "והעיר שושן נבוכה" - ה"ש" בפתח ולא בקמץ.
- (11) ד, א: "ומרדכי ידע" . זעקה גדולה ומרה" מנגנים את כל הפסוק בניגון איכה.
- (12) ד, ג: מהמילה "וצום" עד סוף הפסוק ("לרבים") קוראים במנגינת איכה.
- (13) ד, ז: "אמר המן לשקול על גנזי" - ה"ק" בזקף-קטן ולא בתלישה-גדולה.
- (14) ד, טז: מהמילה "ובכן" עד סוף הפסוק ("אבדתי אבדתי") קוראים במנגינת איכה.
- (15) ו, א: "בלילה ההוא" מגביה קולו כי פה מתחיל עיקר הנס.
- (16) ו, ז: ג: "תִּנָּתן לִי נִפְשִׁי בשאלתי" - ל"נ" יש קדמא, אין מקף בין המילים.
- (17) ז, ד: "אין הצר שוה בַּנֶּזֶק המלך" - ה"נ" בצירי ולא בסגול.
- (18) ח, יא: קוראים "להרוג ולאבד" ואח"כ עוה"פ (עם הוספת "ו") - "ולהרוג ולאבד" ("את כל חיל עם ומדינה").
- (19) ט, ב: קוראים "ואיש לא עמד בפניהם" ואח"כ שוב "ואיש לא עמד בפניהם".
- (20) ט, ו: נוהגים שהקורא עוצר אחר המילה "ואבד" וכל הקהל קוראים מ"חמש מאות איש" עד "עשרת בני המן" בקול. ואח"כ חוזר הבעל קורא על הכל בנשימה אחת (ובדיעבד אם נשם באמצע יצא – ולכן עדיף לקרוא מבפנים ולא להחליף בין ה"את"ים או לבלוע מלים אף שעז"ז ינשום באמצע).
- (21) ט, יד: "ותנתן דת בשושן" - ה"ת" השני בסגול ולא בצירי.
- (22) ט, כו, ט, כט: כשאומר "האגרת הזאת" ו"אגרת הפורים הזאת" ינענע את המגילה.
- (23) ט, כט: "אֶת־אגרת הפורים הזאת השנית" ה"א" בסגול ולא בצירי. אין 'מונח' מתחת המילה "את". יש מקף בין המילים.
- (24) ט, לא: "אֶת ימי הפורים האלה" ה"א" בסגול ולא בצירי.
- (25) את כל הפרקים מסיימים בניגון מיוחד. לבד מפרקים ז', ח', וט' (ופ"ג שמסיימים בניגון איכה).
- (26) כל מקום שכתוב ב'תיקון קוראים סימנים' "בניגון" – אין לזה משמעות למנהגנו וא"כ צוין למעלה . כמו"כ כל מקום שכתוב ב'תיקון לקרוא בניגון איכה (לבד המקומות שצויינו לעיל) – אין מנהגנו לקרותם כך.

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

יה"ר שיראה הרבה נחת מבניו התמימים
ומשלוחיו, חסידיו, וכלל בני ישראל
ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו
וישמיענו תורה חדשה מפיו
בגאולה האמיתית והשלימה
תיכף ומי"ד ממ"ש

—

יחי אדוננו מורנו ורבינו
מלך המשיח לעולם ועד

מבצעים
סנטר
MIVTZOIM
CENTER
770

להגהות והערות נא לפנות בדוא"ל לכתובת:

MivtzolimCenter770@gmail.com

או בטלפון +17706099591

SMS / וואטסאפ